

МАКЕДОНСКАТА ИСТОРИОГРАФИЈА
НАПИШАНА ЗА МАКЕДОНЦИТЕ ПОД
ГРЦИЈА ВО И ЗА ГРАГАНСКАТА ВОЈНА
ВО РАСЧЕКОР

Стојан Кочов

Историјата за Македонците под Грција во искривено огледало од Д-р Ристо Кирјазовски: Македонското национално прашање и Граѓанската војна во Грција, издавач Институт за национална историја Скопје, 1998.

Историска анализа:

Книга со амбициозен наслов, но не реализирана. Се покажа дека овој наслов е прекрупен зафат за овој автор(И исти рути такви). Како прво: не дефиниран концепт (книга градена по исцрпен историски модел), но и лабава методолошка конзистентност, со испрекршена внатрешната структура и систематски празнини, ни ја предава историска хроника, со многу раскинати алки. Во многу искази со некоректност и непрофесионалност. Но, посебно, кај овој автор, што и по полавек не сака да се повини и да признае дека само говорот на веродостојните факти, тоа е историската вистина!

Така по кусиот приказ на меѓународната положба на Грција и при крајот на Втората светска војна, ја анализира внатрешната состојба во Грција; почетокот на Граѓанската војна; интернационализација на грчкото прашање; Америка и Граѓанската војна. Сите тие прашања, кои се обработени од триесетина

и повеќе компетентни грчки историографи (Од левицата и од десницата-т. е од оние кои беа завојувани: грчката влада во Атина и другата страна КПП-ПДВ-ДАГ. Во тие трудови на грчки јазик, научно се обработени и презентирани со изворни документи и логично е дека токму тие се компетентни бидејќи сите аргументи и факти ги поседуваат во своите грчки архиви, но и со назнака на своите трудови : Но копсригхт.). Сега авторизирани од овој автор, ни ги презентира во ова книга.

Сите тие трудови, сега со новата интерпретација на овој автор, добиваме еден лош пресек на тие настани, и не кореспондира со тие факти. Што значи, со несериозен и голем провизориум, се третира македонското прашање, во помбастни наслови, ниту со каква и да е историска логика, како што следат: “Македонското прашање во времето на Граѓанската војна и односот на големите сили; Балканските земји; Граѓанската војна и македонското прашање#; Македонското национално прашање и Балканскиот штаб, итн. А пак, колку овие поглавија се со исполитизирани термини, е навистина едно посебно и многу сериозно прашање во историјата, како што се термините: “Македонското биро на КПП”, а тоа е -Биро за

областа Македонија под Грција. Па следат омилените атрибути: Егејци, Крвава епопеја на Егејците, Беломорци, четници и. т. н, а најверојатно е со единствена цел да направи полесен пробив во колективната свест, но очигледно е дека во овој труд преовладува перфидна жонглерска таткика-историска дивоградба, која зборува со идеолошка пизма, но во друга прилика за таките проблеми, оти тоа за странците преставува-анатомија на магла, а не историја на македонската нација.

Токму по тие прашања, авторот Р. Киријазовски манифестира толкава неукост и непознавање на состојбите, како да станува збор за човек што не го познава(почитува)основниот морален кодекс на историската наука. Но, на овој историограф, најголем проблем му се и фактите. Во оваа книга, токму фактите противречат на тоа што го пишува. Фактите говорат, дека не сме браниле татковина со автоктон ум- македонски, туку со туѓо идеолошко проклетство и доказите се тука-недоброј. Видливи со голо око. Но семокниот историограф-Киријазовски не сака да се повини, туку се уште пишува утешни илузии и ја отфрла вистината. Посакува да остане чувар на државните тајни и фактите да ги прилагодува спрема дневната политика.

Значи, нешто кај овој автор полавек, појде наопаку; сѹ што напиша и пишува е ништо друго, туку конвенционална историја-нарачана. Алките што недостигаат и во овој историски опис “Македонското национално прашање и Граѓанската војна#, се искривоколчени фактите и аргументацијата за целиот тој период на време(Граѓанската војна 1945-1949), и со тоа пак не ги согледува национално политичките импликации од робувањето на НОФ кон КПЈ и КПГ, оти таа војна за нас Македонците под Грција е без никаков реален мотив да се дадат 20. 000 жртви и да доживееме тотален национален пораз.

Секој паталец од Македонија под Грција, пола век си го поставува прашањето: зошто историските факти никогаш не пристигнуваат до читателот “чисти#, туку тие секогаш се прекршуваат низ поданичката свест на овој историограф и посакува од нас да направи полавековни заробеници. До кога и која е смислата на молчењето, а истовремено ќе им се заблагодаруваме на КПГ и КПЈ, за тоа што не исподелија и не оставија по светот.

Ќе објасни ли еднаш овој автор: Дали Граѓанската војна била револуција(продолжување на илинденските традиции-како што се сретнува таквата оценка

само кај него) или измама за Македонците под Грција?

Што досега ни кажувал и ни кажува овој автор како факти:

1. Види “Гласник” 1976 година, Скопје: “Првиот актив на народноослободителниот фронт (НОФ) на Македонците од Егејска Македонија:

На 23 април 1945 година во Егејска македонија беше формирана македонската организација НОФ (Народноослободителен фронт). Истовремено и во состав на НОФ се појавија и македонските организации АФЖ (Антифашистички фронт на жените) и НОМС (Народноослободителен младински сојуз)#. 19 стр. Понатака вели: “Под такви услови на 23 април 1945 година беше формиран НОФ на Македонците од Егејска македонија. НОФ се роди од националните стремежи на македонскиот народ за создавање на сопствена организација како орган на борба против националниот и класниот непријател за извојување на национални права, право за самоопределување.# 20 стр.

2. Види: Книката “македонците и односите на КПЈ и КПГ (1945-19490, од 1995 година.

“На 23 април 1945 година, кога се уште не беше завршена Втората светска војна, а во Грција пак, десницата, со помош на Велика Британија ја спроведуваше својата власт, применувајќи остри репресивни мерки против движењето на отпорот, во егејскиот дел на Македонија, надвор и независно од КПГ и, спротивно на нејзината политика, стратегија и тактика, се појавија организации на КПМ, СКОЈ, НОФ, а во состав на НОФ и масовните политички организации НОМС и АФЖ. Едновремено НОФ организира и свои вооружени еденици, кои развија герилска борба. Организатор на тие активности беше КПМ. Со овој чин, македонскот национално-ослободително движење во егејскиот дел на Македонија се институционализира. Целта на организацијата НОФ, која застава на чело на македонскот ослободително движење беше, со примена на сите форми на борба, да се бори за самоопределување и обединување на македонскиот народ. #, Стр. 10.

Значи, за истиот настан, измислува нови факти. Тој без научна аргументација, пола век не шета, како што вели Едвард Халет Кар: “Без срам пред богот на историјата.# Учените предупредуваат на критериумите според кои треба да се разликуваат фактите за историјата

од дугите факти за минатото, но за овој автор останува она руското “все рамно#. Тој не може да разбере дека прецизностите на фактите е должност, а не доблест. И во оваа книга авторот не ни го покажува она што реално се случило, туку само она што е напишано во конвенционалната историја(му било речено така дека се случило), односно го напишал она што сакале другите да мислат дека така се случило.

3. Види: книга “Правната дискриминација на големо-грчката политика во егејскиот дел на Македонија по втората светска војна#, Скопје, 1996 година :

“НОФ и другите наведени организации од нивното формирање до ноември 1946 година се раководеа од КПЈ-КПМ. #, стр. 181.

Каква е вистината за создавањето на “Првиот актив на народноослободителниот фронт (НОФ) на Македонците од Егејска Македонија:

1. Како се оформи НОФ, раскажува еден од основачите Павле Раковски: “Автобиографија(моите страдања), АЕА издавачи, 2000/ стр. 341: “ Кон средината на април 1945 година добив порака од Џоџо Урдов. Веднаш да заминам за Скопје. Отидов. Политичката комисија веќе беше распуштена.

Наместо неа, при ЦК на КПМ во Скопје, на 23 април се конституира, односно се формира Народноослободителен фронт-НОФ на Македонците од Егејска Македонија(без конференција и избори, по пат на кооптација). Митревски добил одврзани раце да одбере уште четворица и да го состави централниот раководен орган-петчлено Биро. Ме повика и само ми го соопшти тоа.

Ме праша за мислење. Кои четворица други, освен него, мислам оти треба да влезат во ова Биро? Му ги предложив следните. Георги Урдов-Џоцо, Ило Димаков-Гоче, Наум Пејов и Махаил Керамициев.

Ми заблагодари и отиде. А Бирото го состави вака; Паскал Митревски, Георги Урдов-Џоцо, Михаил Керамициев, Танас Коровешов и Павле Раковски.

Јас веќе споменах дека Митревски високо стоеше пред моите очи поради довербата што му ја укажуваше партиско-државното раководство на СР Македонија. Го ценев и почитував едноставно и отворено. И тоа, ми сечини одлучи, за мојот избор во највисокиот раководен орган на НОФ.

По првата седница, петтемина тргнавме да ги удриме темелите на НОФ на терен: Во

Костурско, во Леринско, Воденско, Ениџе-Вардарско и Серско. . . “

Види книгата: народноослободителниот фронт и другите организации на Македонците од Егејска Македонија (1945-1949), издавач ”Култура”, Скопје 1985 година. Авторот вели:

“Првиот конгрес на НОФ (13 јануари 1948 година) претставува најсветла етапа во македонската поинденската историја.

Раководството на НОФ, и покрај лошото искуство од минатото и разните појави на неискреност и опуртунизам на раководството на КПГ, стоејќи на интернационални позиции и со искрена намера да помогне во развитокот на грчкото движење, се согласува три четвртини од Македонците партизани да се борат во редовите на ДАГ јужно од Олимп, односно во сите краишта во Грција. Понатаму, за да се зајакне грчкото младинско движење, да се расформира македонската младинска организација НОМС и нејзините членови да се зачленат во грчката младинска организација ЕПОН, а за да може да егзистира, односно опстане Земјоделската партија на Грција, НОФ им поставува задача на своите членови да влезат во нејзините редови#. И уште еден мотив: дислоцирањето на македонските

единици во длабината на Грција за превентива, да не се повтори случајот од 1944 година, кога мекедонските баталјони се одделија од ЕЛАС. Стр. 213.

Понатака вели:
“Народноослободителниот фронт (НОФ) се појави како сенародно антифашистичко движење на македонскиот народ внатре, во условите на отворена интервенција на англо-американските империјалисти во внатрешните работи на нашата земја(сега не Македонија, туку Грција м. з) и варваскиот напад на монархофашистите против демократските сили во земјата, а особено против македонскиот народ #.

Ете, така не информира овој автор. Но, целиот учен свет се прашува: зашто зборува овој автор, за револуција или за измама? За какво македонско прашање по Втората светска војна? Тоа ни покажува дека овој автор не ја познава глобализацијата на светската идеологија и не сака да признае дека НОФ се најде во менгемето на КПГ и КПЈ и чекореше преку тенка нишка(токму по моделот на идеологизацијата е спроведен во практиката по Втората светска војна во Македонија под Грција), туку аторот го прикажува како воено

политички фактор во Граѓанската војана и со тоа ги потхранува идеолошките активисти.

Во овој труд, авторот, се гледа дека нема големи знајби за положбата на поделените Македонци во четири држави, но и за тој период на време кога државите се најдоа под влијание на разни политички сфери (глобализација-световна идеологија) и тука се раѓаат прашањата кои следат: (прашања кои досега не ги допрел во своите книги напишани за егејците)

А. ДАЛИ НИЕ МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ИМАВМЕ НАЦИОНАЛНА СТРАТЕГИЈА ЗА ДУХОВЕН И ФИЗИЧКИ ОПСТАНОК НА СВОИТЕ ОГНИШТА?

Еве неколку непобитни факти и клучни моменти во целата историја на НОФ, непочитувајќи ги влезе во конфликт (да го саможртвува својот народ) за туѓи интереси. Што значи за чиста идеологија којашто немаше никаков реален

човечки контекст со македонскиот селанец под Грција. Чисто залажување на сопствениот народ.

Како е било можно?

Кој посака Македонците под Грција, ова мирно неселение да го внесе во глобалниот процес за -Советизација за Балканот? Зошто ние Македонците влеговме во моделот за социјализам на Балканот, кога по Втората светска војна?, кога веќе беше исцрпен и бесмислен. Зарем, нели беше тоа почеток (за да вршат”легални миграциони движења” за тие што одамна посакуваа да го снема од тој простор македонскиот човек. м. з) на нашата глобална, светска одисеа, сега преку идеолошкиот активизам? Тугинците, преку тие идеолошки активисти, го натераа народот не само да ја прифати, туку полавек се тераше и да ја преживее. И со тоа, процесот на миграцијата почна и по се изгледа ништо не можеше да го запре. Откука, се чини, тешко веќе можат да се прифатат оние во историјата наша, кои и понатаму инсистираат на некаков политички одлуки на автоктона Револуција-продолжување на Илинден. Таквите тези се веќе проблематични. Ете зошто: НОФ, “минувајќи” преку подоле наведените добро познати-политички паравани, (не само од капиталистичкиот режим, туку и од комунистичкиот) направи кобна грешка: си го изгуби народот и својата земја, значи го доведе својот народ да доживее национален пораз.

1. Македонскиот народ, во тој период на време беше поделен, во четири суверени држави и со различни системи.

Посебно тешките последици за семакедонското движење на отпорот настапиле по истакнувањето на познатата теза на Коминтерната “Една држава-една партија”.

По завршувањето на Втората Светска војна и познатиот довор за подела на свери на влијание помеѓу големите сили, Македонскиот народ се најде во следната положба:

Македонците во вардарска Македонија под влијание: 50% Источно, 50% Западно.

Македонците во пиринска Македонија под влијание: 90% Источно, 10% Западно.

Македонците во Македонија под Грција под влијание: 100% Западно.

Македонците во Албанија под влијание: 10% Западно и 90% Источно.

Со времето, а посебно по Версајскиот договор, во 1919 година, таа теза, преминува во практиката, се повеќе придобива карактер на злосторство над ослободителната борба на македонскиот народ. Но, не помалку донесе и одлуката на И. Сталин во мај 1943.

2. Тезата: Една држава, една партија.

Со нејзината строга партиска примена во општата комунистичка пропаганда за советизација(глобализација) на Балканот: се признавала распарченоста на македонската те-риторија;

се легализирала поделеноста и неповрзаноста на македонската борба и револуционерното движење;се создавала легална можност за анексија на македонската територија и за присвојување на револуционерната борба;

трајно се оневозможувало постоењето и развојот на општомакедонската ослободителна организација, односно конструирање на единствено раководство на македонската националноослоботителна борба;

Што значи, се создавале претпоставки според кои секаков повик за конструирање на општ македонски фронт за заедничка борба, однапред бил третиран и осуден како сецесионистички, предавнички, разурнувачки или фракционерски. На истакнувањето на општо македонскиот национален стремеж, се спротивставувале државно-правни реалности на државните-окупатори кои ја заземале и воспоставиле власт на македонската територија. Во таквата ситуација македонското национално движење

добивало карактер на сепаратистичко (Како што се случи со НОФ во 1945). Но, тоа важеше за во сите три комунистички партии (југословенската, бугарската и грчката). Суштината на проблемот може да се сублимира во неколку прашања, но за тие да бидат појасни и да се избегнат недоразбирањата, неопходно е овие проблеми да бидат соодветно објаснети.

Еве како ја објаснува основната теза во комунистичкото движење Д-р Стојан Киселиновски во својата статија: “Националното и државното во македонското револуционерно движење(1893-1944). Во Пулс, 17 март 1995 година.

“ Комунистичкото движење, поради еден суштински ленински историски дисконтинуитет, решавањето на националното прашање не го става врз принципиелна основа (секогаш да одговара на интересите на поробената нација), туку врз тактичка основа (да одговара на т. н класни интереси што секогаш одговараа со државните интереси на доминантната нација) и со тоа во суштина се негираше правото на самоопределување на народите.#

Значи, во годините на Граѓанската војна, повеќе од јасно е дека Македонците беа растргнати меѓу националната совест и свест и

обврзувачките политички насоки на КПГ, КПЈ и КПБ.

Прокламираната програма на Коминтерната, што беше наполно прифатена од КПГ (декларативно) и која гласеше: “Полна рамноправност на малцинствата со другите граѓани во рамките на грчката држава”, која важеше од 1935-1949 год. Тоа може да се потврди и од нашите инструктори (на КПГ; КПЈ и КПБ), кои што ја завршија високата (партиска) школа во Москва во годините пред Втората светска војна. Тие истите тоа го агитираа; а такви ги имаше од трите дела на Македонија (Вардарска, Егејска и Пиринска). Тие повеќе од строго се придржуваа кон овие коминтернистички решенија, што беа донесени на 7-от конгрес во 1935 година; додека тезата “Една држава-една партија”, иако потекнува од комунистичкото движење, во почетокот на војната претставува основна пречка за реализација на секаква македонска обединувачка програма. Но, тоа е сторено по етничките промени во македонија; а комунистите не убедуваа дека тоа е “цивилизирана размена на населението”. Додека крајната цел беше сето тоа да го платиме ние Македонците.

На чело со сите овие луѓе, сеќавањето наше остана трајно, клинкајќи по нив со чиста

намера да се верува во некакво јасно и вистинско партнерство, но накрај доживеавме национален пораз: ја изгубивме земјата, луѓето-младото поколение, а сега е проблем и името. Но, несмее, се разбира да се тврди, дека немало Македонци кои не мислеле поинаку.

Меѓутоа се манипулира со прашањето: Дали комунистите Македонци во КПГ се бореа за самостојна независна и обединета Македонија? Но, исто така се поставува прашањето, дали тие можеа?

Ако основните принципи врз кои се засновуваат нациите/државите се: територијалниот, државниот, историското и културното минато, етничкиот, јазичниот и на крај економскиот принцип, тогаш Македонските Комунисти како членови на КПГ практично спрема нивните прифатени програми, се откажаа од принципите: територијалниот и државниот. Тоа им беше наложено од КПГ, бидејќи таа се бореше исклучиво за територијалниот и државниот суверенитет на грчката држава и затоа остануваа (прифатени и неприфатени) само принципите: етничкиот и јазичниот, а исто така и историското и културното минато на Македонците. Што значи, сето наше (само) жртвување беше за една минимална програма што ја нудеше КПГ,

посебно:” по 15 мај 1943 година кога во Москва, на иницијатива на Ј.В.Сталин е донесена одлука за распуштање на Комунистичката интернационала (Коминтерна), со што формално е признато правото на самостојно решавање на секоја комунистичка партија.- (Види: Историја на македонскиот народ, Скопје 1988 година, страница 345. “

3. Ставот на Велика Британија.

Многу компетентно со непобитни факти се говори во документот од 16-08-1944 година “Македонија-Меморандум”, на Државниот секретар за надворешни работи на Велика Британија, во кој се вели: “ Ние сме готови да дадеме согласност за формирање на македонска држава во рамките на федерална Југословенска држава. Притоа мора да инсистираме оваа држава да не смее да анектира, ниту да бара други територии, независно од тоа дали тие територии им припаѓаат на Бугарија или Грција;

Потоа ја наведе Спогодбата за поделбата на интересни сфери, и дека Грција беше 100% под британско влијание, со право, по потреба, во секое време да може да интервенира со сите можни средства;

Дека, Тито, летото на 1944 година, барал од единиците на НОВ на Македонија да се обезбеди јужната граница со Грција. Тоа значи да се чуваат суверените граници на овие држави;

Дека, во тоа време САД ја истакнува неопходноста од зачувување на територијалниот интегритет СТАТУС -ЉВО на предвоените граници на Југославија, Бугарија и Грција и дека САД беа категорично против каква и да е ревизија, иако притоа признаваа македонска територија во Грција. (Види: Владо Ивановски: “Нова Макеонија” од 11-12 октомври 1997 г. број. 3 “Зошто не на Солун”. (Пренесено од Македонија Тајмс), особено во број 3: “Зошто не на Солун” и дава пресек на настаните, посебно во поднасловите: “Желбите посилни од околностите” и “Ставовите на големите сили”, што заслужува посебен респект. Овоа прашање и други автори во своите трудови го споменуваа :”-Одиме на Солун, а не на Сремскиот фронт...” и сите преминуваа со голема леснотија, како и Кирјазовски во овој труд, а е едно од клучните прашања. Но тоа прашање, со неверојатна длабинска мисла го отвара и го анализира историчарот Владо Ивановски, а тоа ни ги открива сите други преземени акции од страна

на КПМ/КПЈ, (Види понекогаш како овој автор ја открива вистината и ја остава како информација, но од друга страна ја турка тезата дека водевме револуција, а не измама: Кирјазовски Ристо 1966/181) за создавањето на НОФ, АФЖ и нивното раководење од периодот во времето (1945-1946) и секој што чита историја и тој што посакува да знае, лесно ќе открие колку сме грешиле ние Македонците во нашето (само) жртвување, односно колку и зошто сме ја потхранувале и не сме можеле да ја согледаме трагедијата на Македонците под Грција?

Проблемот изгледа компликуван, но така е навидум, зошто вистината е едноставна, ако гледаме чесно и непристрасно врз суштината на историската објективност. Значи се поставува прашањето: Дали ние Македонците преку таквата стратешка опција бевме интелектуално и воено - политички способни да го сочуваме територијалниот интегритет и компактоста на македонското население по Втората светска војна, кога меѓународните граници на Грција и Југославија, истовремено станаа и воени граници на двата табора?

Ако во историјата треба да ја гледаме иднината, ме интересира и должност ми е како учесник во Граѓанската војна да ги иследувам корените на

злото: како и зошто беше активиран македонскиот синдром по Втората светска војна во Граѓанската војна 1945-1959 година и дали ние Македонците не носиме вина за обезмакедончувањето на Македонија под Грција? Имавме ли стратегија за да ги сочуваме вековните огништа или со тоа му одеше на рака на Грција за израмнување на нејзините интереси, бидејќи добро знаеме со спуштањето на железната завеса, за нас Македонците под Грција, двај се чекаше некаков повод...

Никако не сакам да зборувам за тоа како само другите се виновни за тоа што се случило со нас Македонците, за сето тоа во нашата историографија се има доста напишано. Но досега не е речено за заедничката одговорност на Македонците.

Многу компетентно со непобитни факти проговори Ивановски за:

1. Односот на трите големи сили на антифашистичката коалиција: СССР, САД и Велика Британија;
2. Дека е непобитен и фактот за време на НОВ и ПК на комунистичката партија на Југославија за Македонија и ЦК на КПМ-е присутен проблемот за обединување на Македонија;
3. Го наведе и документот од 16-08-1944 година “Македонија-Меморандум”, на Државниот

секретар за надворешни работи на Велика Британија, во кој се вели: “ Ние сме готови да дадеме согласност за формирање на македонска држава во рамките на федерална Југословенска држава. Притоа мора да инсистираме оваа држава да не смее да анектира, ниту да бара други територии, независно од тоа дали тие територии им припаѓаат на Бугарија или Грција;

4.Потоа ја наведе Спогодбата за поделбата на интересни сфери, и дека Грција беше 100% под британско влијание, со право, по потреба, во секое време да може да интервенира со сите можни средства;

5.Дека, Тито, летото на 1944 година, барал од единиците на НОВ на Македонија да се обезбеди јужната граница со Грција.Тоа значи да се чуваат суверените граници на овие држави;

6.Дека, во тоа време САД ја истакнува неопходноста од зачувување на територијалниот интегритет СТАТУС -КВО на предвоените граници на Југославија, Бугарија и Грција и дека САД беа категорично против каква и да е ревизија, иако притоа признаваа македонска територија во Грција.

И на крај дава заклучок:

“...Политичкото и военото раководство на Македонија реално ја проценило, ја држеше и ја контролираше ситуацијата за време на јануарските настани, не дозволувајќи притоа да преовладаат емоциите над разумот и на тој начин штотуку формираната и кривка федерална Македонија да биде вовлечена во војна. Последиците од таквата авантура би биле катастрофални.”

Јас, исто, полувина век си ги поставувам прашањата:

Зошто КПМ-меѓу КПЈ и КПГ-ги жртвуваше Македонците под Грција?

Зошто КПМ дозволи НОФ да се најде во менгемето на КПЈ и КПГ и во положба да ја брани логиката на безумието и одеше по работ на бричот..

Зарем КПМ не знаеше дека НОФ на КПГ и направи не проценлива услуга, но не помалка на КПЈ.

Зарем неможеше да согледа дека идеолошкиот активизам на туѓинците, се ширеше како малигно заболување на душата, кај Македонците под Грција во годините 1944-1950 година...

Зошто ја отфрливме алтернативата која не би била помала славата ако непријателот го

победевме со ненапуштање на вековниот стремеж за зачувување на сопствениот исконски македонски простор-нашето прадедово парче земја и компактоста на македонското население во Македонија под Грција?

4. Ставот на СССР .

КАКОВ БЕШЕ СТАВОТ НА СССР ПО ПРАШАЊЕТО ЗА СОЗДАВАЊЕ НА МАКЕДОНСКА ДРЖАВА ВО МАРТ 1949 ГОДИНА?

На 8 март 1949, Советскиот ополномоштен во Грција Чернишов телефонира во Москва, дека грчката реакција употребува невидена агресивна и активна пропаганда против Комунистичката Партија и андартското движење(ДАГ) за “македонското прашание” за кое станува збор, односно за донесените решења на 5 -от Пленум на ЦК на КПГ и на 2 Конгрес на Народниот Ослободителен Фронт на Македонците. Основната акција на пропагандата е насочена кон дејанијата на Комунистичката Партија и Андартите (ДАГ), кои наводно биле склони кон рушење на суверенитетот на Грција, односно кон целовитиот простор на државата. “ Ставот по

ова прашање за обединување на Македонија во овој момент”, продолжува Чернишов, “...Таквата пропаганда на владата Атина и дава повод да изврши регрутирање и пренесување на владините трупи со висока воена готовност кон овие делови што ги контролираат андартите-(ДАГ). Грчкиот народ кон ова прашање за целовитоста на грчкиот просторен суверенитет има посебна чувствителност, но истата грижа се јавува и кај луѓето што сега живеат во градовите, а се симпатизери на комунистите и на андартите(ДАГ). Конкретно се очекува да се свика конгресот на Народно Ослободителниот Фронт на Македонците (НОФ), што е одреден да се одржи на 10 март во слободните територии кои се наоѓаат под ДАГ. По тој повод, државниот печат на англоамериканската лига и изјавува со провокативни намери дека Конгресот ќе се определи за припојување на грчка Македонија во една заедничка држава со бугарската и југословенската Македонија и дека Комунистичката партија на Грција”прави предавство на грчка Македонија”.

Согласно информациите што Чернишов(за ставот на СССР2) ги доби од Москва, на организаторите на Конгресот им се укажува дека таквата намера е непромислена за да на Конгресот стане збор за такво прашање, па

дури и за иднината на македонскиот народ во рамките на некаква Балканска Федерација. Но, им се препорачува дека делегатите на Конгресот треба да се свртат кон ориентацијата на населението во грчка Македонија да се ориентираат во борба против монархофашистичкото општество во Грција и да се борат за создавање на една слободна и демократска Грција”.

5. Ставот на ЕЛАС и КПГ.

“На 16 октомври 1944 година, со наредба (потпишана од командантите на ЕЛАС: Еврипидис Бакирџис и Маркос Вафијадис) до армиските единици на ЕЛАС во Македонија и се однесуваше главно за уништување на германските армиски единици кои отстапуваа од југот на Грција, но се даваа и наредби за уништување на “Славомакедонските# баталјони кои имаа пребегано во Југославија. Тоа беше и ставот на КПГЗ . Тоа покажува дека во тој период Маркос не беше “Титоист” и не ги симпатизираше идеите за Обединета Македонија, во рамките на една Балканска Федерација. (види: Елисабетх Баркер “Христоугослјубикх политикі прѸВ тін ЕлЛЈда сто 1947-1949).

Секој прогонет се прашува:

Зошто ЕЛАС посака да ги ликвидира македонските баталјони, како што сакаше тоа да го стори со германката армија, а сега откај таа гаранција ја имавме од генерал Маркос, кога тој лично ја потпиша горната наредба па сега НОФ и АФЖ влегува во заедничка борба во годините на(1946-1949)?!!

На 16 јули 1943 година Командантот на ЕЛАС Сарафис и шефот на англиската воена мисија, полковникот Еди Мајерс, потпишаа заедничка декларација со која ЕЛАС се признава како сојузничка армија и се потчинува на командата за Блискиот Исток. Но, да видиме како се одвиваа работите. На 31 октомври 1944 година поголема група англиски војници со оклопни возила влегоа во Солун пред ЕЛАСИТИТЕ. ЗОШТО? Три дена подоцна лондонската радио-станица на ББС објави вест дека британските трупи го слободија Солун. На 12 февруари 1945 година во Варкиза одморалиште близу до Атина, беше потпишан договор меѓу раководителите на КПГ и ЕАМ од една страна, а од друга-ладата на Пластирас и британскиот генерал Скоби. Со тој договор ЕАМ и ЕЛАС, практично, и ја предаде власта на десницата. Тоа беше крајниот резултат на ЕЛАСИТИТЕ.

Но, да видиме каква е оценката, дадена во резолуцијата на ПЕ на ЦК на КПГ од 15.11.1948 година и зошто таму баш така се вели: “Дека Маркос Вафијадис, како комесар на групата дивизии на ЕЛАС во Македонија, следел шовинистичка политика спрема Славомакедонските борци.” (Види: Сп. “неос космос” август 1950, “Десет години борба” стр.470). Но, зошто толку доцна тоа го вели овој орган, кога Маркос беше веќе отстранет, а Македонците им требаа за војници во Граѓанската војна.

Синдром на лажно сеќавање.

Да се бара логика во “братска”подршка, по поделата на Македонија(1913)3/1 и да се намамува Македонецот за “Обединета Македонија” по Втората светска војна, со нашите горди идеолошки активисти, тоа е триумф на “танцување во мрак”.

Зарем може некој да смета(ше) дека (бугаската, Југословенската или Грчката) власт била толку ступидна што би го вооружувала НОФ или било какво македонско ослободително движење, само и само да одвои дел од нејзината државна територија?

Знам, дека секој разумен, ќе рече: Не! А тоа, се виде дека и од “братските” комунистички партии (Бугарската-КПБ, Југословенската-КПЈ и Грчката-КПГ) не беле толку не доветни, па да не подржуваат за да одделат дел од својата државна територија. Напротив, во таков случаи и НОФ и било која партија од наведените-конкретно за во Граѓанскиот војна: НОФ и КПГ би биле прогласени за предавници и како такви осудени.

Какви беа тогашните реакции:

6. Ставот на Бугарија.

Трајче Костов, бил еден од најжестоките противници на федерацијата меѓу Југославија и Бугарија образложувајќи го тоа со долготрајна традиција на бугарската државност и на рзликите кои со текот на времето настанале во структурата и менталитетот на Бугарија и Југославија и стоел на становиште дека од таквата федерација нема да се изроди ништо добро. За федреција без одлагање бил Черненко, додека останатите членови на на Политбирото(Коларов и др.бугарски стари комунисти) се залагаа за федерација во принцип,но со големи резерви при што не биле воодушевени. Било очигедно дека тој принцип

се темелел единствено поради дисциплина спрема Москва.

Не треба да заборавиме и на: македонското движење(со бугарска етничко историска тенденција) и дека во Пиринска Македонија по падот на владата на Александар Стамболиски во 1923 година беше препуштена на ВМРО на Тодор Александров и посебно Ванчо Михајлов, кој таму изигруваше парадржава и пред меѓу-народната јавност сакаше да се претстави како идниот пиемонт на самостојна Македонија.

7. Ставот на Југославија.

Како и зошто КПМ дозволи Југославија да има двострана политика: јавна и тајна-со која ги поттикнуваше Македонците под Грција за вооружена борба? Зарем не ли беше тоа против волјата на македонскиот народ? Дали со тоа Македонскиот народ дозволи друг да му ја крој судбината. Зошто во интегралната македонска историографија не објаснета таква вина на КПМ/КПЈ?

Да ги проследиме настаните:

Треба да знаеме дека со паролата за слободна Македонија во есента 1941 година почнала народноослободителната војна во

вардарска Македонија. Но, со формирањето на македонската држава, т. е. со одржувањето на АСНОМ, завршила значајна фаза од развојот на НОВ во вардарскиот дел на Македонија. Нејзината карактеристика било прецизно формулирана на програмските цели и нивното спроведување во живот. Основна суштина на тие цели била: тесно повржување народноослободителното движење во вардарскиот дел на Македонија со ослободителната борба на другите народи на југословенскиот простор. Но треба да се има предвид и политиката на КПЈ, која имала огромно влијание на македонските комунисти во вардарскиот дел на Македонија. Значи, ставот на ЦК на КПЈ настојувал тежиштето на националноослободителната борба да го канализира во заедничка борба со сите југословенски народи.

Види: Едвард Кардел: Борба за признавање и независност на Нова Југославија, 1944-1957, Сеќавања, Комунист, Скопје, Мисла, Скопје 1980, 122.

Едвард Кардел: во својот поздравен говор кој беше подолг и од рефератот на Президијумот на АСНОМ ги изнел рамниките во кои е можно опстојувањето на македонската државност. Во поголемиот дел од текстот на

говорот како да се настојувало да се прикаже мекедонската импотентност во водението на сопствена политика во самостојна Македонија. Во поздравниот говор посебно го нагласил опстојувањето на Македонија само во “јака Југославија” што било предуслов за “среќна Македонија без страв за својата слобода и независност”, дека “слободна и рамноправна Македонија тоа е најцврстиот столб на Југославија. . . нема слобода на ниеден наш народ без нашето единство” Нова Македонија, 3. 1. 1945, г. втора, бр. 28.

Светозар Вукмановиќ: во својот говор во предизборниот говор во Куманово на 16 октомври 1945 година како кандидат на кумановската околија, решително се спротиставил на сите оние кои обединувањето на Македонија го гледаа надвор од рамките на Југославија или обединета Македонија под покровителство на големите сили. Според Темпо сите оние кои ја подржувале таа идеја биле истите оние личности кои биле одговорни за бугарската окупација на Македонија од 1941-1944.

Значи, македонскиот фактор го нема, и се е во склад со политиката на КПЈ која имала огромно влијание на македонските комунисти во вардаскиот дел на Македонија.... Значи, во

ваквиот еволутивен историски процес, се роди и Македонското движење со пројугословенска ориентација и го официјализира ставот: Обединета и независна Македонија НЕ!, туку обединување на другите делови на Македонија (Пиринска и Егејска Македонија) во рамките на Југославија(кон мајката земја). Значи, вардарскиот дел да се прогласи за пиемонт на обединувањето во составот на СФРЈ. На што не упатува таквиот јасен став на Југославија?! Значи, дека сега тој исконски национален македонски набој, некој посака да го насочи проблемот на сосема попримамлива национална рана. Тој став, колку беше реален и остварлив во таквите меѓународни состојби на Балканот ,сега без никакво историско маскирање во анализите од многу автори е реално прикажан како невозможен.

Значи: Официјалниот Ставот на Југославија беше: “Југославија нема никакви претензии кон грчка Македонија и целата кампања (околу обединувањето) нема ништо задничко со неговото мислење. . . “ Изјави Тито, на средбата одржана на 15 ноември 1944 година во Белград меѓу него и Анастасијадис член на ПБ на ЦК на КПГ.

Зарем, грев е да се праша: зошто тој исконски национален македонски набој -сү што

беше за обединета Македонија надвор од таквиот став, беше сотрен? Илјадници луѓе од кои најголем дел беа млади луѓе, чамеа по затворите само затоа што, како приврзаници или симпатизери на идеите за самостојна Македонија го “поткопувале суверенитетот и територијалниот интегритет на државата”, СФРЈ.

Но што со улога на чело со НОФ (создана од КПМ/КПЈ, па препорачана и покорена на КПГ) и зошто беше различна од таквите официјални ставови, па и од било која војна во светот. Но, што е најстрашно за сите борци; по ликвидацијата на ДАГ, учесниците во Граѓанската војна (Македонците под Грција) не дефинираа во македонската интегрална историјата: “Како патриоти што погинаа за својата татковина “. Ако грчката држава ги дефинира Грците-како борци што учествуваа заедно со нас, вистината е во тоа што не командуваа во таа војна: “Како големи патриоти беа тие Грци што не тараа да ги немеме за нивната татковина “ за да Македонија остане грчка”, како што изјави свечено во Атина генералот Маркос.

Идеолошка офанзива со својот космополитизам (против македонската национална свест)

страшно го разниша македонскиот старо-седелски корен.

Несфатливо е и ден-денес, како сме могле и самите(учесниците во редовите на ЕЛАС) да учествуваме во уништувањето на една компактна целина организирана од 64 костурски села, со повеќе од 9. 800 вооружени македонски комити кои застапаа храбро и достоинствено против грцизмот и не сакаа да ја прифатат елинизацијата и да се откажат од националниот идентитет. Наместо да го валоризираме како национален отпор, во нашата историја го оцрнавме преку сите можни идеолошки етикетирања. Но, што е за чудо, во новиот поход, пак масовно ги ангажираме (од сите тие што останаа живи или нивните синови.), но сега како добри синови на партијата. . . .

Појавата на комитите е неверојатен миг на македонската стварност, на место да имаме почит и достоинство спрема сопствениот народ, ние поново влегуваме во политички игри со тие, кои најмногу го носеа гревот за уништување на костурските комити.

Ако земеме предвид, дека во светот, нема нација која срушила нешто што е било создадено(автоктоно) од сопствениот народ, тогаш

ние Македонците сме први. Токму за гревот на македонските костурски комити.

Но, треба да знаеме, дека комитите се тие кои ја доживееа најстрашната дискриминација од грчката држава што ја спроведуваше спрема Македонците, дури и пред да се родат, а од родната(сопствена) историјата се заборавени, па дури и непро-мислено анатемисани. Поделбите на “. . . фили” или “. . . мани”, кои во повеќето случаи вештачки се одржуваат(потикнувани од тугинците) страмно и понижувачки зборуваа за нашиот народ. Состојбите беа уште пострашни, бидејќи тие потекнуваа од највисоките политичари(на НОФ, АФЖ и КПГ). Политича-рите, дури и во Граѓанскиот војна, негуваа опасни анахронизми во нашето национално опстојување и живеење, напаѓајќи ги своите политички противници-комитите. Дали тие беа свесни колку со тоа го оптоваруваа и го навредуваа својот сопствен народ, а посебно младите македонски поколе-нија(деца на комити и деца на партизани-комунисти). Дали беа свесни колку им ја заматуваа младата душа и нивната национална свест.

9. Пред кои меѓународни институции НОФ и АФЖ беа признати како легитимни субјекти и

од нив можеа да бараат(државничко-правна) заштита.

“Ставовите на посилниот секогаш се најобри!”

Лафонтен.

Да се повикува народот на национално востание е доблест, но тоа може да биде и национална измама. Ако НОФ и АФЖ решија да го повикуваат македонскиот народ под Грција на сенароден фронт за спроведување на своите стратешки определби, се поставува прашањето: водеа ли сметка (имаа гаранции) дека тие не се легитимни пред светот и не ќе можеа да го постават македонското прашање; ниту пред Советот за безбедност, ниту пред Обединетите нации, туку пак тебаше, тоа да го сторат Грција или Југославија. Не знаеја дека тие се строго контролирани и од сите балкански комунистички партии и ни од далеку нема да успеат да ги реализираат и валоризираат тие историски желби.

За жал, нашето учество(1940-1950) никогаш во програмата на националната стратегија не постоеше единство и достоинство, туку лично калемење и корист на поединци

членови на Комунистичките партии (КПГ или КПЈ).

Значи: сме сакале со КПГ и КПЈ и сме ги прифатиле правилата да бидат нивни, а колку бевме во состојба да ги контролираме како луѓе со поданичка душа, тоа е докажана работа преку исходот на настаните кој не доведе до национален пораз -геноцид.

Тогаш (1945-1949) поради нашата ропска покорност (кон било кој), ја прави дефинитивно судбински се по сплеткана, па дури и со нашето името во самата Европа.

Што значи, по Втората светска војна, кога луѓето веруваа дека повеќе нема да се дозволи да се случи вакво крвопролевање ние, Македонците, ја доживевме и со геноцид ја плативме високоризичната авантура преку разбеснетиот ритам на огнот, без македонска опција (ане можевме да имаме, бидејќи под контрола на КПЈ и КПГ) и без присутност за националните интереси, и бранејќи ја комунистичката идеологија го изгубивме идентитетот и дедовите огништа за навек. Тоа во свеста на Македонецот остана како трајно сведоштво; - за една потресна големомаченичка легенда, за едно етничко чистење, кое набрзо по ликвидацијата на ДАГ се претвори во

уште една незапаметена наша трагедија во која самите сме и сведоци.

Се поставува прашањето: како можело овие политички стратегии да замислат такви апсурдни творби, кога во тоа време и на тој простор беше акумулиран голем историски фанатизам, акумулирани разни смртоносни идеологии. Значи Балканот и натаму остануваше најконфликтен регион во Европа, особено во т. н. Западен Балкан тлеа потенцијални кризни жаришта. Но, што е за чудо, во тоа време истите тие стратегии и политичари беа ангажирани со градење нови “цивилизации” во Сибир и на Голи Оток, а ние Македонците во овие 50 години, не оценивме дека овие политички водачи за нас сториле повеќе добро или зло? Не! Сите молчевме како неми! СПАС ВО МОЛЧЕЊЕТО. Особено по Балканскиот договор во 1953 година, кога се создаде СИД НА МОЛЧЕЊЕ, бидејќи во февруари 1953 година се потпиша.

По таквата состојба, дали македонскиот народ требаше повторно да го бара исходот во војна, кога знаеме дека кај обичниот наш човек, одвај имаше останато само една исконска желба: да остане Македонец, без разлика уште колку ќе трпи, само со цел да ги сочува: својата земја, јазикот и својот народ-чедата свои.

Токму со физичката подела, тугинците посакуваа да настане и тотална духовна подела, а таа се одрази толку разорно, што ни донесе катастрофални последици по сите стратешките национални проблеми: до геноцид на Македонците под Грција и да се стави како проблем пред светот едно од најчувствителните за нацијата; прашањето за името на целокупниот македонски етникум.

Таквата духовна подела и негрижа за интегрално гледање на македонската судбина(низ матичната историја, литература, едукацијата и високите институции на Република Македонија), се покажа многу експлицитно низ историјата на минатиот век, па и се до денденес е таквото индиферентно гледање на судбината на Македонецот.

Аргументите што се истражувани во оваа студија, не се во прилог на напишаната историја за: “Егејците”. Тие сугерираат сосема поинаков критички однос кон историските настани, а не лицемерно однесување самите кон себе, затварајќи ги очите пред сопствената судбина. Нашата судбина е наша судбина и моравма да ја земеме во сопствени раце. Оти сурово е кога; ако луѓето не сакаат сами да господараат со својата судбина, тогаш како што вели и нашиот народ: судбината загосподарува

со нив. Ова мора јасно да се каже барем по 50 години, оти со години тугинците не влечеа за нос. Аргументите говорат, дека навистина тоа се случи со нас Македонците под Грција.

Додека во светски рамки се вршат важни истражувања во проуувањето на миграционата проблематика, т. е на присилните и со политичка умисла-преку идеологијата миграциони движења; и се појавуваат нови трудови и студии се откриваат најсуровите и најсложните елементи за проектираното прогонство, нашата наука на оваа проблематика, полавек остана глува. Како да не се случило ништо со Македонците под Грција и нивните одземени 28.000 деца, за време на Граѓанската војна и се до ден-денес да немаат право да се вратат.

Проблемот со одземените деца за време на Граѓанската војна во Грција, за нас Македонците претставува еден од најсериозните проблеми во македонската историја. Зошто? Затоа што, тоа не се случило ни во најсуровите балкански војни, да се посегне по недолжното дете и да се вршат таквите миграции со политичка умисла(Одземените Македончиња, од своие родни огништа беа испратени со билет во еден правец, а Грчињата со повратен билет. По Граѓанската војна Грчињата се вратија, Македончињата остана по светот. Како што

стана и со нивните; татковци, мајки, браќа, сестри, дедовци и баби.) и со невидена бруталност, во современата цивилизација да му се спречува нивното враќање во родното место, на своите прадедови корени. Тоа не ќе беше толку иронично, ако во тој судбиски зафат и Македончињата ќе добиеја, како и Грчињата повратен билет.

Основната цел на ова иследување е да се дојде до што по реални погледи кон историската вистина и политичката умисла за т. н. ПшайдомЈзъма5 едособирството, реализирано од двете завојувани страни: Владата на атинскиот режим во Атина, и Привремената демократска влада на партизаните (КПГ и ДАГ) во планина, кои војуваа во Граѓанската војна 1945-1949 година.

Конфликтите по меѓу овие завојувани страни, исклучиво беа класните(но и немногу јсните, токму во таа насока, ставови на луѓето од врвот на КПГ: Маркос и Захаријадис, но на КПМ/КПЈ) и идеолошките прашања за уредување на грчкото општество т, е комунистите наводно водеа борба за социјализам, односно за глобалниот проект:

Советизација на Балканот. Но, во овој период на време од исклучителна важност е и улогата на организацијата НОФ и АФЖ, кои и

служеја верно на комунистичката партија на Грција (спрема препораките на КПЈ), а таквата препорачлива приврзаност, КПГ ја искористи по “комунистически” до максимум и преку ова организација, успеа да го организира и мобилизира Македонецот во ова Граѓанска војна, а по ликвидацијата на ДАГ да замине заедно со соборец-Грк, надвор од Грција од своето родно место(по поранешните социјалистички републики и СССР), но Македонецот рамноправен борец во ДАГ и многу од Македонците, дури и членови на КПГ, со билет во еден правец. Грците со исти гревови: борба за социјализам во Грција, ем големи комунисти, се вратија во своите огништа, само затоа што им беше обезбеден повратен билет. Тоа е факт, се друго е во сферата на шпекулации, дилеми, небулози и фантазмагории.

Секој разумен човек, си го поставува прашањето:Какви последици имаше формирањето на НОФ и АФЖ кај Македонците под Грција. Ако се знае дека еден дел Македонците под Грција, сега под влијание на македонската држава што се создаде во рамките на Југославија и на нејзиното раководство,(КПМ/КПЈ), се спротистави на ставот и практиката на КПГ спрема македонскотот прашање, се одделија од неа и

побараа да им признае правото на самоопределување, а друг дел продолжи да го следи ставот на грчките комунисти за македонското прашање кој на Македонците им ги признаваше малцинските права во рамките на грчката држава. Со тоа Македонците се поделија на два табора: со КПГ и со КПМ/КПЈ и како крајна стратешка цел (во неа на мошне успешен начин беа обмислени и исконструирани формите и содржините преку кои тие добиваа и соодветна конкретизација во практиката токму на тлото на Македонија под Грција) на тугинците им беше да го натераат НОФ со пожетокот се повеќе да располага со судбината на Македонците под Грција, а потоа да ги распоредуваат и регрутираат како што сакаат.

Формирањето на организацијата НОФ, по иницијатива на КПЈ односно КПМ, надвор и независно од КПГ е спротивно на нејзиниот став за македонското прашање и за формата на водење на борбата, оти тоа предизвика поделба во македонското националноослободително движење кај Македонците под Грција со непомирливи и трагични последици. Разногласијата, судирите, сомневањата и предрасудите беа толку остри што и по т. н. р. обединување во ноември 1946 година, кога НОФ се стави под раководството на КПГ, не беа

елиминирани, односно тие продолжија во целиот тек на Граѓанската војна и по неа, па и до денденешни денови. Таквиот напромислен или намерен чин, трагично го платија луѓето од Македонија под Грција, оти тие беа соочени токму со “македонскиот синдром” спрема многу дамнешниот модел на владика Карвангелис- за самоуништување.

Дали НОФ и АФЖ, кои до вчера(од 23. 4. 1945-1946) го повикуваа Македонскиот народ во борба со своите национални белези и стремежи, а тоа беше спротивно на “грчките национални интереси# на КПГ, ЕАМ и ЕЛАС, а по 1946 -1949, сосема нешто друго-покорно и беспрекорна(сервилна) соработка. Има ли некој документ: За што и за какви отстапки се договорија, или уште не треба да знае, за сето тоа македонскиот народ? Сега каква национална цел имаше НОФ? (Види: Прилози-Оценките на Генералниот Секретар на КПГ, Н. Захаријадис, по ликвидацијата на ДАГ.

Дали ние Македонците, смееме да ја забораваме историјата, и да носиме некаква вина, небаре наводно дека сме ја изгубиле револуцијата!? Како што не учеа и инсистираа полавек, па дури и сега, на: клима на комформизам, но минатото никогаш целосно не умира.

Во ова полувековно време: зошто тие што треба да зборуваат, беа и се уште се замолчени, а тие што требаше да молчат зборуваа?

Но, се потврди, дека потхранувањето на историските несреќи е само полза на оние кои уште сакаат мали и големи Македонци.

Немоста и ако не кажеме дека сме биле жртви, ќе биде голем историски грев на македонската наука и со тоа само ќе им ги потхрануваме злонамерните и геноцидни зафати на тугинците, оти барем се е на видело, што не снајде, и е напишано, но не од нас Македонците.

За сето време на ропската послушност на (НОФ и АФЖ), колку што е болен фактот дека се враќаме на она познатото на Труст “во потрага за изгубеното време”, по макотрпните истражувања, сега би додал дека фактите покажаа дека многу работи се обелоденија: за изгубениот македонски народ(тоа значи исчезнување на една голема гранка од големото македонско стебло), македонски простор(тоа исто така значи дека изгубивме повеќе од 50% од етничка Македонија и не господариме како староседелци со ништо), значи ако гледаме интегрално ја снајде една голема катастрофа македонската нација.

Негирањето на клучните факти, дека Македонците под Грција не беа жртвувани и манепулирани во Граѓанската војна па дури и во полувекот и дека сето сторено од тугинците било со добра намера, не става во позиција вечно да се соочуваме со постојаните повратни удари на минатото во сите сфери на нашиот живот дури и пред сопствениот македонски народ.

Во оваа книга доживеана е уште една голема демагогија:

1. Аторот ни кажува дека е многу горд што членувал и се борел во ЕЛАС и ЕАМ. Тој на едно место во списањето “Сонце# вели: “. . .
.сметам за патриотска должност(за тоа што служел во ЕЛАС и бил член на ЕАМ) и се гордеам со тоа #

Но, останува несфатливо за какво македонско прашање говори овој автор во Втората свеска војна?

Дали во програмата не имат нас Македонците, па така е горд овој автор . Да ја проследиме:

Програмата на ЕАМ (Национален ослободителен фронт, формирана на 27

септември 1941 година главно се состоеше во следното:

А) 1. Прогонување од земјата на германско-италијанскиот и на бугарскиот окупатор;

2. Воспоставување на интегритетот на Грција;

3. Самоопределување на Кипар, Додеканезите и северен Епир. А каде сме ние почитувани Еамити? и

4. Стратешко регулирање на северните граници на Грција (значи им требаше уште малку македонска земја на овие сојузници). Види: весникот “Махитис”, орган на комитетот на ЕЛАС од 10 февруари 1944 година, во коментарот: ЕАМ е националното прашање. Зарем и досега уште да не знаеме, дека во програмата на ЕАМ апсолутно ништо не се предвидуваше за нас?

Б) Програмата на ЕЛАС (Грчката народноослободителна војска, формирана во Румели-како партизански одреди, на 15 мај 1942 година со исти цели, бидејќи тоа е решено на заедничкиот состанок со ЦК на КПГ и ЕАМ). Прогласот е упатен до граѓаните на Грција и до бившите офицери на грчката армија, познати по својот буржуааски сталеж, а ние Македонците за нив бевме само “Славофони”, никакви борбени сојузници, туку пак

само живи војници, како и нашите татковци во претходните војни. Ние, за тој период можеби погромко ја пеевме “Емброс ЕЛАС гиа тин Елада...” и ништо повеќе. Но, има уште еден непобитен факт за секој што бил ЕЛАСИТИН, и не треба да заборава дека дал свечена заклетва. Види: заклетвата на Еласитинот во која гласи дека Ю ОРКОС тоу ЕЛАСитхI-Ќе се бори за ослободување на татковината -Грција и за заштитата на интегритетот на грчкиот народ#

Ю μОРКОС тоу ЕЛАСитхI

Юрк|зомаи Ёти љJ аг-нисљъ љењВ тин телеута|а стагЁна тоу а|матоВ моу г|а тин плірх апелеуљерњси, ак^αраиотхта ка| анец|Јртхсиа тiВ патр|даВ.Г|а тин перифроури^{сх} тњн сумферонт-н тоу елхн|коу лао© ка| апокат|Јстасх каи катоц|Срњсх т-н куриарц|књн дикаињм|Јтњн тоу.Г|а тЁ скопЁ а^{сто} љJ упако©њ стiВ пракце|В ка| апофасеиВ тiВ ПЕЕА ка| љJ љект^αљъ љеусуне|дхта ка| пеиљарцик| тiВ ентЁлеВ ка| одхг|еВ тњн ан-терњн моу ка| љJ апофе©гњ к|ље праці поу љJ м^α ат|имазеи с|н атЁмо ка| с|н агњн|стх тоу елхн|коу лао©I

(ЗАКЛЕТВАТА НА ЕЛАСИТИНОТ: “Се колнам дека ќе се борам до последната капка на мојата крв за потполното ослободување, стабилноста и независноста на Грција. За зачувување на интегритетот на грчкиот народ и

воспоставување поредок и ред на основните човечки права. За оваа цел ќе се починам на дејствијата и решенијата од наредбите на ПЕЕА и ќе ги извршувам совесно и дисциплинирано, сите наредби и упатства од претпоставените и ќе ја одбегнувам секоја постапка што ќе ме прави недоверлив како личност и како борец спрема грчкиот народ.#)

Што сѐ успеа да направи Кирјазовски од македонската историја(секторска историја за егејците) се виде(односно ќе се види по уште многу анализи) на фактите и дека за луѓето од неговиот ков никогаш нема(ло) зима. Но, да го потсетам господинот Кирјазовски дека постои една чудна верзија, која можеби објаснува зошто се уште не се открива историската вистина за Македонците под Грција, верзија која се уште не се “прифаќа#. Таа верзија вели дека Македонците под Грција биле турнати во Граѓанската војна од самите Македонци на ФРМ, по наредба на КПЈ(по само ним на КПМ/КПЈ-значајни тајни стратегии, но и проблемите во тоа време што се јавија со “Сакаме на солун, не на Срем# и др.), поради тоа што претставувале опасен потенцијал за немир во Југославија. Во таа верзија се вели дека имало големо грчко лоби и кое преку

Англија и Америка одиграло голема улога во таквата реализација(прво, во Југославија ја разоруваа и расформираа егејската бригата, потоа ја образува во Скопје НОФ и ја раководеа повеќе од една година и најпосле ја натераа да се потчини на КПГ. Резултатот за секоја историска вистина е познат-Македонците доживееја национален пораз.

За на крај: знам дека сме виновни за нашиот пораз, оти ние не се спротивставивме кога можевме и кога требаше. Јас со години се обидувам да бидам крајно коректен во презентацијата на информациите(историските факти) што ги поседувам и ги објавив во книгите; “Идеолошкиот активизам над Македонците под Грција” и “(Само) жртвувањето на Македонците под Грција”, но Кирјазовски го злоупотреби. Но, затоа, повеќе од нужност, нека ми биде дозволено само неколку збора да му одговорам за поганењето во написите што ги објавил во списањето “Сонце#, бидејќи самиот знае што е идентитет, а јас не сакам да му кажам дека навистина тој треба да трага по сопствениот идентитет-инфантилност. И уште едно да го прашам оти тој вели дека пред македонскиот народ се чувствува горд и победнички: Зошто прерано ја напушти ДАГ(дезертира) и не ја доврши

крвавата епопеја на егејците, кога веќе знаеше дека вождот на КПГ на Македониците ни даде дури и самоопределување во 1949 година, кога од Сталина доби налог да ја ликвидира ДАГ?

Сакам да му порачам на овој автор, дека научни поени со селектирање на подобни и неподобни егејци да се печалат педесет годин преку идеолошкиот активизам на сметка: со поганење на луѓето и дури да ги одродува, кои не се сложуваат со неговите писања е показ на непоседување на интелектуална моќ.

Од стилот(ако може да се каже дека има сопствен стил) и вокабулар што е употребен во написот, може да се заклучи дека тоа е патолошки врисок. Можеби ова представува политичко историски тест на интелигенцијата за овој историограф на Егејците. Тој парадира со својата ученост и наивно е да се полемизира со таква персона чија единствена автентична способност е бескруполозното уценување. Сета негова умност и ученост, која бесрамно ја пласира во своите писања (лакрдии) печатени во списањето “Сонце# бр. 390. 391. 392, се покажа дека тој не пишува историја, туку кривични пријави и останува да живее во херојските времиња кога со полна уста клевети се стануваше полковник или покоен, историчар или началник. . . . Една стара поговорка вели

дека: Умот има граници, глупоста нема. Но, тој уште на почетокот вели: “Но, притоа нема да се спуштам на ниво (на тие што не се сложуваат) бидејќи не ми дозволува човековата и научна етика#.

Ништо ново-невротично самољубие. Изгледа дека тоа што го објави во своите писања му се лизнало од контрола. Но сето ова ме потсети што напишал Белински, по исчитувањето на “Мртви души# од Гогољ: “Господе, зарем толку е јадна, бедна и жална напишаната вистина?!#

15. 03. 2002

Скопје

СТОЈАН КОЧОВ

2. ДОСИЕ-Геноцид

Пишува: СТОЈАН КОЧОВ

Делови од најновата книга:
 “ИДЕОЛОШКИОТ АКТИВИЗАМ НАД
 МАКЕДОНЦИТЕ
 ПОД ГРЦИЈА ВО 1945-1949”

За туѓи политички цели-наша историска
 безсмисленост;со наша крв да си испишуваат
 големи истории

ПРИКРИЕНА ИСТОРИЈА ЗА
 МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА
 (ТАЈНА ЧУВАНА ПЕТ ДЕЦЕНИИ-ИСТОРИЈА
 БЕЗ ДЕТАЛИ, БРАНЕТА ПРЕКУ
 СИНДРОМОТ НА МОЌТА, СО УМИСЛЕНО
 ИСТОРИСКО МАСКИРАЊЕ.)

(1)

КОРЕНИТЕ НА ЗЛОТО И МРАЧНИТЕ ТАЈНИ
 НА ИДЕОЛОШКИОТ АКТИВИЗАМ ЗА ГЕ-
 НОЦИДОТ НАД МАКЕДОНЦИТЕ ПОД
 ГРЦИЈА ВО ГОДИНИТЕ (1945-1949)

Секој Македонец денес се прашува:Зошто
 Само Ние Македонците Имаме Модел На
 Секторска Историја??!

Постои, можеби, само една надеж за иднината. Таа надеж е луѓето да ги дознаат фактите.

Историјата време е да ги отвори незараснатите рани.

Оној што барем малку ја знае историјата може да заклучи дека сегашната историјаграфија ги имаше изместено фактите во корист на дневната политика.

За жал, имаме една многу нереална желба-сакаме да ја прикажеме историјата без никаква наша вина.

Најверојатно, историчарот Лазар Лазаров автор на трудот: "Македонија во француската политика на Балканот 1944-1957", како историчар, појде од тоа дека историската наука има задача на секое општество да му го покаже огледалото на нејзиното минато, за да му даде можност да се соочи со вистината. Но, истовремено и да потврди дека: полувековното минато не сме можеле така лесно да го менуваме, бидејќи во нашите македонски услови на овие историски прашања уште сме се однесуваме како "слободни заробеници".

Можеби и затоа импресионира по многу нешта, но она најбитното, е дека авторот со овој труд е меѓу првите историчари кој разгради, односно навестува “ремонт” на еден поголем дел од идеолошката историографија и небаре со тоа го разби моделот на секторската (наша) напишана историја (за Вардарска, Егејска и Пиринска Македонија, која претставува само наш феномен на неинтегрално толкување на историјата на македонскиот народ.), која беше градена од “пределкани” факти и аргументи, изнесувани оцени со умислена дисквалификација и дискреминација на многу личности, отстапувајќи од научната етика, и да стане историја за славење на луѓето од политичкиот рејтинг.

Книгата на Лазар Лазаров, може слободно да се нарече “најжива книга“, во која го елборира минатото и се говори токму за тие настани; низ една сеопфатна анализа на изобилје од веродостојни факти и можеби со тоа ќе не ослободи од досегашниот колективен страв. Тој како историчар, едноставно направи една ретроспекција од континуиран процес (1944-1957) со кои факти му припаѓале на минатото и ги

располагаше од француската архива. Не осведочи со еден непроценлив дијалог помеѓу сегашноста и минатото. Но, што е најбитно без дотерување на фактите за да одговараат на толкувањето, т.е без да има двоен однос кон фактите и затоа оваа книга предизвикува голем интерес и отвори видик за досегашните табу-теми. Но, во оваа книга ни откри дека во полавеков сме имале еден редок феномен и дека сме имале: Многу ноеви, а малку песок.

Авторот, обработувајќи го периодот на време од 1944-1957 година, оценил дека треба да направи ретроспекција на нашите реалности на објективната состојба во која, нас Македонците не третираа било под која комунистичка партија или држава да сме биле.

Како што самиот вели: “...Заслужува внимање да се нагласи дека низ официјалната документација на Франција се опфатени и застапени сите три дела од Македонија, третирајќи ги нив како една интегрална целина, не само во географска, туку и во етничка и општествено-економски поглед. Ваквите согледувања се изразени кај Француските

дипломати, воено-полтички и економски експерти...”(23).

Оттука се поставува и прашањето: Кој е тој наш автор, така во интегрален дел не престапи пред светот?!

Можеби книгата: “Македонија и односите со Грција”, Скопје 1993 година од врвот на науката или можеби, пак некој не нашинец како што е авторот на книгата: “Македонскиот конфликт”, Скопје 1996, од Лоринг М. Денфорд, книга која без засенчување не доведе пред вратата на минатото и претставува ексклантантен доказ за цената на неинтегралното гледиште во македонската национална историја.

Но, да одиме по ред на нештата и за да можеме полесно да сирниме во корените на злото и мрачните тајни, нека ни послужи како поткрепа во проследувањето на оваа книга и трудот на Тодор Чепреганов 1997(52): “Велика Бритања и македонскот национално прашање 1944-1948”. Тој во својот труд ќе забележи:

“...ЦК на КПЈ во југословенските рамки, македонското прашање го поставува формално, без да навлезе во неговата суштина и покрај фактот што македонските

комунисти уште на Конференцијата од 8 септември 1940 година сосема јасно го поставија прашањето за решавањето на македонското прашање. На конференцијата во промовираноста “македонска платформа”, зад која стоел Методија Шаторов -Шарло, се предвидувало борба на македонскиот народ за докажување на својот национален идентитет, за рамноправност со другите народи на Балканот, слобода во својата суверена државна заедница како крајна цел, самостојност или во сојуз со другите југословенски, односно балкански народи. На 5-та земска конференција во Загреб Методија Шатаров-Шарло(кој покасно стана жртва на политичките игри) остро реагираше во врска со начинот на поставувањето и ставовите на КПЈ во врска со ставот за решавање на македонското прашање, посебно во однос на ставовите на Ѓилас по националното прашање, забележувајќи му за апстрактноста на рефератот, нарекувајќи го дури “Шовинист “. Шаторов истапи со став во кој ја обвини КПЈ за секташко застранување. Според него, погрешен бил ставот на КПЈ по македонското национално

прашање, да се чека и да се разреши во текот на револуцијата...”

Но, да се вратиме на авторовото иследување и да видиме како тој го анализира синдромот на моќта во еден тоталитарен систем, од нашата блиска историја. И, конечно, ќе се запознаеме како се решавало македонското прашање и коков беше стремежот и стратегијата за обединување на Македонија под грижата на тугинците.

Авторот, педантно ги анализира ветувањата на политичките лидери што ги добивавме од она наше време, но и непотсетува на нашите робска послушност, за тоа, како и зошто го држевме чекорот во негодувањето на демагогијата се до денденес, за овие витални национални прашања.

Да проследиме неколку извадоци од книгата и да видиме што кажуваат француските документи за тој период на време(1944-1857): “...Македонија од сите региони на Југославија е оној каде комунизмот има најсилна позиција. Нивното население е угнетувано со векови од турците, потоа од неговите “Ослободители” и за нив е најприфатлива комунистичката идеологија. Тито најде во овој регион (во Македонија-

б.м.) поткрепа..., ...За Македонците, нивната земја ги опфаќа деловите од бугарските и грчките територии и за вистински главен град го сметаат Солун...”(185).

“ До нападот на Инфорбирото не беа одржани пленарни седници на ЦК на КПЈ, така што целата власт му припаѓаше на Политбиорто на ЦК на КПЈ, кое го свикуваше Јосип Броз-Тито, генерален секретар на Партијата.

Македонија за жал, од непознати и неоправдани причини, немаше ниту еден свој претставник во Политбирото на ЦК на КПЈ, освен Колишевски беше повикван само на оние седници на кои беа разгледувани прашања сврзани за Македонија или во случаите сврзани за Македонија. Нјаголемата власт беше концентрирана во овоа тело, кое дефакто беше нервниот центар, мозокот и наредбодавниот пункт за сите органи и организации во земјата. Својата волја и политика ја спроведуваа преку: Организационо-инструкционото одделение, Кадровското одделение, Агитпропагандното одделение, како и преку саветодавните интерни партиски комисии за одделни гранки на работа-за Народната власт, Синдикатот,

ресорот за надворешни работи, за просвета и школство и.т.н.” (102).

Авторот, во анализата, не случајно си го поставува едно од најсериозните прашања: зошто Македонија немала низ целиот период по Втората светска војна свои претставници во Политбирото на ЦК на КПЈ!?

“...Политбирото на ЦК на КПЈ, а кое го свикуваше Јосип Броз-Тито како генерален секретар на партијата. Политбирото, како извршно тело и наредбодавен пункт за целокупниот живот на земјата, во август 1948 година доби нов состав во кој се забележува дека пак нема претставници од Македонија, а се избрани следните 9 члена: Јосип Броз-Тито, Милован Ѓилас, Иван Бошљак, Едвард Кардељ, Борис Кидриќ, Франц Лесковшек, Благоја Нешковиќ, Моша Пијаде и Александар Ранковиќ..” (186).

Колку за потсетување: според грчката историографија, исто така немаше Македонци ни во Политбиорто на ЦК на КПГ, но ни во Централниот Комитет на КПГ, од формирањето, па дури ниту за време на Граѓанската војна, кога ресурсите на ДАГ беа околу 50% Македонци кои на КПГ и служеа многу оддано, а историографијата наша не

убедуваше (во колку се појавуваше критика за тоа, одговорот беше : “...подобро да не ја сечеме гранката”, а повеќе од јасно е дека тие што не водеа за време на сите војни, дури ни го посекоа стеблото и не искорнаа, и тие се вратија на своите огништа.) толку уверено дека КПГ не треба да носи вина, дури ни за нашиот национален пораз, туку таа не водеше победоносно.

ОД ДЕНЕШЕН ВРЕМЕНСКИ ПОГЛЕД

Со оваа моја интервенција, сакам да изнесам уште една карактеристична белешка од денешен временски поглед од Никола Кљусев 1998/190:

“...Чентовата влада, од кои повеќето потоа беа жестоко мачени и погубувани по заповедите и логорите на титоистичкиот систем. Таа тешка судбина ја доживеаја, покрај Ченто како потпретседател на Президиумот, и двајца потпретседатели, стариот илинденец Панко Брашнаров и професор д-р Мануил Чучков. Потоа истата судбина ги најде секретарот на Президиумот на АСНОМ доктор на Сорбона Владимир Полежина, министерот за стопанство Д-р Лазар Соколов, министерот за правосудство Петре Пирузе и легендарниот гемиџија илин-

денецот Павел Шатов, министерот за внатрешни работи Кирил Петрушевски, членот на Президиумот Венко Марковски, партискиот секретар и политички комесар на Главниот штаб Бане Андреев и други...”.

Што всушност оваа книга за нас Македонците во интегрална смисла значи и на што ни укажува:

Прво: Ние Македонците требаше одамна да си ги избришиме илузиите дека некој друг ќе биде повеќе заинтересиран за Македонците и Македонија, отколку ние самите.

(2)

ТУЃИТЕ ПРОПАГАНДИ ОСТАВИЈА ПРЕМНОГУ ПУКНАТИНИ И ДЛАБОКИ ДУШЕВНИ ТРАГИ ВО СВЕСТА НА МАКЕДОНЕЦОТ

Илузија дека комунистичката идеологија е таа која треба да се грижи за нашата среќна обединета Македонија.

Живот во служба на КПГ и на идеологиите.

Обземени од таквата еуфорија на полавеков, поведуваме и веруваме во се. Еве еден таков еклактантен пример кој е лансиран од поодамна во нашата историографија, но тоа сега го прави и овој автор и вели:

Така, официјалните француски извори од Париз од 19 февруари 1949 година, заведен со ознака “ тајно Грција “, укажуваат на тајно потпишан договор помеѓу Тито и генерал Маркос* од 1 јуни 1948 година

“ Се знае дека Маркос никогаш не сакаше да отстапи еден дел од грчката територија, но на 25 јули 1948 година информацијата беше потврдена од Асошиетед-прес, според која Маркос веќе потпишал Таен договор со Тито (на 1 јуни 1948 година-б.м).

Наводно со овој договор, Маркос се согласи со обединување кон Југославија на трите грчки области-Флорина(Лерин, б.м), Касторија (Костур, б.м) и Едеса (Воден, б.м)”. (64).

Што, сето ова, треба да значи?!

Авторот и според тоа што строго се придржува на француските извори, тој, низ текстот прави и доста смели прошетки низ “историјата” од каде може да се види дека и тој недоволно интегрално ги познава проблемите и само ги потхранува илузиите, кое може да донеси огромно разочарување, посебно за историската вистина за Македонците под Грција, а тоа најверојатно се должи, на тоа, дека и тој учел токму од извори кои сега посакува да изврши тивка демонстрација.

Зарем не знае дека за тој период на време се случи Инфорбирото?! А на 30 јуни 1948 година, членот на Политбирото на ЦК на КПГ Мичос Вландас испрати циркуларно писмо до полит-комесарите на ДАГ, во кое сакаше да ги запознае со содржината на Резолуцијата на Инфорбирото против КПЈ и Тито и за ставот на КПГ, која се согласува со ставот на Инфорбирото (КПГ со овој проблем се занимаваше повеќе месеци се додека не се одлучи на овој став.м.з). Отсеп тоа, би требало да знае, дека на 27 август 1948 година, генерал Маркос Вафијадис е суспендиран од Врховен командант на ДАГ, а на 5-от Пленум на ЦК на КПГ, кој се одржа на 30-31 јануар 1949 година е суспендиран и од положајот како председател на ПДВ (Привремена Демократска Влада) во Грција, но од никоја држава не призната.

Зарем не знаел и така невнимателно гази на трула штица дека тој генерал Маркос Вафијадис е роден во село Тосиј близу до Анкара, во Мала Азија, колонист во Македонија под Грција од 1922 година, кој го сретнуваме низ нашата историографија, но неznam од кои причини е величен како легенда, а истиот ете што им изјавил на списанието “Епикера” кога се вратил во Атина. Прашањето му било поставено да одговори, во што беше смислата на неговата борба. Генерал Маркос одговорил: “Смислата беше во тоа што ги протеравме Славوماкедонците (Македонците), да останат Македонија грчка!”

Ете, зошто, ние Македонците одамна требаше да сватиме, дека од такви псевдогрижници нашата историја е полна со национални катастрофи, посебно во Граѓанската војна, во која доживеавме смислено етничко чистење, рамно на геноцид, токму од сите тие личности што ги опишува авторот во книгата. Обичниот човек кој си го изгуби огништето и денденес си го поставува прашањето: Треба ли уште да веруваме во демагогијата на едно пред полавековно време и **ЗОШТО?**

Второ. Тугите пропаганди оставија премногу пукнатини и длабоки душевни траги во свеста на Македонецот и можеби затоа во таквата тоталитарност беше општо прифатено: Молчењето е-злато!

Трето. Илузијата дека комунистичката идеологија е таа која треба да се грижи за нашата среќна обединета Македонија, а на тоа сме верувале дека можело и без македонскиот фактор, авторот успешно успева да го излучи низ овие факти и да ја долови таа примамлива нитка што сме ја прифатиле во општо ние Македонците, по поделата на Македонија, но посебно ние Македонците во Граѓнската војна.

Секое време си има своја бесмисленост, но по Втората светска војна, да се активира македонскиот синдром преку идеолошкиот активизам над Македонците под Грција е ништо друго, туку само туѓи политички цели-наша историска бесмисленост. Тоа го потврди и историчарот Владо Ивановски во “Нова Македонија” од 11-12 октомври 1997 година (Пренесено од Македонија Тајмс), особено во број 3: “Зошто не на Солун” и дава пресек на настаните, посебно во поднасловите: “Желбите посилни од околностите” и “Ставовите на големите сили”, што заслужува посебен респект. Овоа прашање и авторот во својата книга го спомнува: “-Одиде на Солун, а не на Сремскиот фронт...” и преминува со голема леснотија, а е едно од клучните прашања, во колку ќе имаше усет во политичките игри, а тој проблем, јасно го открива и разјаснува сето тоа што го анализира во својата книга. Но тоа прашање, со неверојатна

длабинска мисла го отвара и го анализира Ивановски, а тоа ни ги открива сите други преземени акции од страна на КПМ/КПЈ,(види:Киријазовски Ристо 1966/181) за создавањето на НОФ, АФЖ и нивното раководење од период на време (1945-1946) и секој што чита историја и тој што посакува да знае, лесно ќе открие колку сме грешиле ние Македонците во нашето (само) жртвување, односно колку и зошто сме ја потхранувале и не сме могле да ја согледаме трагедијата на Македонците под Грција?

Проблемот изгледа компликуван, но така е навидум, зошто вистината е едноставна, ако гледаме чесно и непристрасно врз суштината на историската објективност.Значи се поставува прашањето: Дали ние Македонците преку таквата стратешка опција бевме интелектуално и воено - политички способни да го сочуваме територијалниот интегритет и компактоста на македонското население по Втората светска војна, кога меѓународните граници на Грција и Југославија, истовремено кога тие станаа и воени граници на двата табора?

Ако во историјата треба да ја гледаме иднината, ме интересира и должност ми е како учесник во Граѓанската војна да ги иследувам корените на злото: како и зошто беше активиран македонскиот синдром по Втората светска војна во Граѓанската војна 1945-1959 година и дали ние Македонците

не носиме вина за обезмакедончувањето на Македонија под Грција? Имавме ли стратегија за да ги сочуваме вековните огништа или со тоа му одеше на рака на Грција за израмнување на нејзините интереси, бидејќи добро знаеме со спуштањето на железната завеса, за нас Македонците под Грција, двај се чекаше некаков повод...

Никако не сакам да зборувам за тоа како само другите се виновни за тоа како што се случило со нас Македонците, за сето тоа во нашата историографија се има доста напишано. Но досега не е речено за заедничката одговорност на Македонците.

Многу компетентно со непобитни факти проговори Ивановски за:

1. Односот на трите големи сили на антифашистичката коалиција: СССР, САД и Велика Британија;
2. Дека е непобитен и фактот за време на НОВ и ПК на комунистичката партија на Југославија за Македонија и ЦК на КПМ-е присутен проблемот за обединување на Македонија;
3. Го наведе и документот од 16-08-1944 година “Македонија-Меморандум”, на Државниот секретар за надворешни работи на Велика Британија, во кој се вели: “ Ние сме готови да даде ме согласност за формирање на македонска држава во рамките на федерална Југословенска

држава. Притоа мора да инсистираме оваа држава да не смее да анектира, ниту да бара други територии, независно од тоа дали тие територии им припаѓаат на Бугарија или Грција;

4. Потоа ја наведе Спогодбата за поделбата на интересни сфери, и дека Грција беше 100% под британско влијание, со право, по потреба, во секое време да може да интервенира со сите можни средства;

5. Дека, Тито, летото на 1944 година, барал од единиците на НОВ на Македонија да се обезбеди јужната граница со Грција. Тоа значи да се чуваат суверените граници на овие држави;

6. Дека, во тоа време САД ја истакнува неопходноста од зачувување на територијалниот интегритет СТАТУС -КВО на предвоените граници на Југославија, Бугарија и Грција и дека САД беа категорично против каква и да е ревизија, иако притоа признаваа македонска територија во Грција.

И на крај дава заклучок:

“...Политичкото и военото раководство на македонија реално ја проценило, ја држеше и ја контролираше ситуацијата за време на јануарските настани, не дозволувајќи притоа да преовладаат емоциите над разумот и на тој начин што туку формираната и кривка федерална Македонија да биде вовлечена во војна. Последиците од таквата авантура би биле катастрофални.”.

Јас, исто, полавек си го поставувам прашањето: Зошто ја отфрливме алтернативата која не би била помала славата ако непријателот го победиhme со ненапуштање на вековниот стремеж за зачувување на сопствениот исконски македонски простор-нашето прадедово парче земја и компактноста на македонското население во Македонија под Грција?

(3)

**КПМ-МЕЃУ КПЈ И КПГ-ГИ ЖРТВУВАШЕ
МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА**

НОФ се најде во менгенето на КПЈ и КПГ и во положба да ја брани логиката на безумјето и одеше по работ на бричот..

НОФ на КПГ и направи непроценлива услуга, но не помалка на КПЈ.

Идеолошкиот активизам на тугинците, се ширеше како малигно заболување на душата, кај Македонците под Грција во годините 1944-1950 година...

Чувството дека бевме народ во Грција, го имаше секој Македонец, а во историјата наша да станеме малцинство-неможете вие да го почувствувате како што тоа го почувствуваа Македонците под

Грција и да бидат виновни за тоа што му препаѓаат на тој народ македонски. Кое сега со полна уста го нарекуваме малцинство (се служиме со неисториска дефиниција, бидејќи ние Македонците не сме доселени во Грција, па да не третираат како малцинство. Ние сме народ, дел од Македонија и Македонците), а историграфијата наша е преполна со вековни стремежи за обединување на Македонците и Македонија. Но, за жал, значи од Обединета Македонија по Втората светска војна, беа само илузии или манипулации на туѓинците и неможеше да има такво нешто, а факт е дека тој порив за нас Македонците останува само како историска матрица. Но, сакам да наведем како мудро работеле и размислувале Германците: Германците велат:” Наивен и глуп е тој што зборува гласно за обединување на распарчената татковина, а страшливец и изрод е тој што не мисли за нејзиното обединување!”

ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА Е НАЈТРАГИЧНИОТ НАСТАН НА МАКЕДОНСКИОТ НАРОД, БИДЕЈКИ СИТЕ НАС ОД ТАМУ НЕ ПРАВИ ЛУЃЕ БЕЗ КОРЕН И КАЈ СИТЕ Е ВСАДЕНО ЧУВСТВОТО НА ОТТУГЕНОСТ.

Фактите од Втората светска војна и од Граѓанската војна (1945-1949), зборуваат за длабочината на македонската трагедија и имаат големо влијание врз психата на Македонците и врз

нивното политичко однесување. Новите генерации не се идеолошки слободни, зошто и тие живеат во сенката на минатото, па дури и авторот на оваа книга остава таков впечаток. Но, ние Македонците, не можеме да го отсечеме минатото и да тргнеме во иднината и да гледаме рамнодушно на обезмакедончувањето на Македонија под Грција. Со исти респект ќе ги читам одговорите на моите прашања, кои произлегоа од овој заклучок дека:”Политичкото и воено раководство на македонија реално ја оцени, ја држеше и ја контролираше ситуацијата.”

Тоа е за почит, ако така се држеше, оти факт е, дека паролата за обединета Македонија по Втората светска војна немаше никаква реалност. Сите ние Македонците под Грција ја доживеавме надвор од своите родни огништа за навек, оти се покажа со таа идеја тугинците ги искористија исконските желби на Македонците и беше подсилувана, бидејќи со моделот за нашето (само) жртвување се бараше масовност и со тоа се ствараа услови за реализирање на етничко чистење.

Но, историчарите, сега во поново време инесоа доста валидни аргументи и непобитни факти кои го побиваат заклучокот на Ивановски и точно укажуваат на една Историја со многу детали од дејанијата на КПМ/КПЈ, односно на политичкото и воено раководство. Таквите

сведоштва откриваат една сурова правда и коренита ревизија на свеста за интегрална македонска историја.

КОГА НОФ БЕШЕ ОФОРМЕН И ОРГАНИЗИРАН ОД КПЈ/КПМ, СЕ ПОКАЖА ДЕКА ГОТОВА БЕШЕ ТЕАТАРСКАТА СЦЕНА ЗА ВОЈНА И ТОА СЕ ПОКАЖА ДЕКА МАКЕДОНЦИТЕ СТАНАА ЖРТВИ ЗА ТУЃИ ИНТЕРЕСИ

Ете зошто;

Прво:Дека на 23 април 1945 година во Скопје во ЦК на КПМ, биле формирани организациите за Македонија под Грција НОФ, АФЖ и НОМС и раководени од КПМ/КПЈ, се до ноември 1946 година. Програмската цел им беше за извојување на националните права и правото на самоопределување на Македонците под Грција.(види:Киријазовски Ристо 1966/181 и Раковски Павле 1990/199).

Но и авторот Лазаров не упатува на извештаите испратени до француската влада на 26 септември 1945 од страна на францускиот генерален Конзул во Солун Жерар Раул Дувал, во кои вели: “...Седиштето на организацијата НОф се наоѓа во Скопје, на југословенската територија...по се ми се чини дека пропагандата на НОФ на Славофоните е остварување на идејата за автономна македонја, а југословенската влада ја контролира ова организација и ја гледа грчка

Македонија како сопствен дел на југословенската теритоија...”(62).

Овоа е период кога овие организации дејствуваа надвор и независно од КПГ и беа исклучиво раководени од КПМ/КПЈ (види:Киријазовски 1995/10).

Нема сомнење, дека оптималната цел на НОФ (КПМ/КПЈ) и беше да ги опфати тотално сите Македонци под Грција и да ги стави во функција на сенароден фронт за реализација на програмската цел. Но, се поставува прашањето: Ако таквата стратешка цел беше прифатена како грижа од КПМ/КПЈ, тогаш, зошто само за неполни три месеци овие највисоки тела на Југославија беа против паролата: “Да го свртиме оружјето кон Солун!”, односно : “ На Солун, не на сремскиот фронт?!”

Од таквата стратешка цел на КПМ/КПЈ, организацијата НОФ и АФЖ, беа создадени 5 окружни, 10 околиски, 3 градски и 32 реонски раководства со 120 професионални кадри на НОФ, АФЖ и НОМС и беа организирани 220 села (половина од овие села се унуштени во времето на Граѓанската војна м.з), функционираа 170 селски и градски организации. Во тој период на време, биле создадени и воени формации-до баталјони.(види: Киријазовски 1985/143).

Од историски аспект, самите слогани (НОФ и АФЖ) си ја имаа завршено функцијата уште

кога се прогласи пред светот победата над фашизмот, но за нас Македонците изгледа тоа не важеше. Но, со тоа грчката влада го озакони (донесе специјални закони, кои исклучиво важеа само за нас Македонците) насилството против таквите организации (НОФ и АФЖ) во Грција и власта се одзва со невиден терор до Втората светска војна. Овоа, се се правеше, уште пред да почне Граѓанската војна, бидејќи официјално е дека Граѓанската војна е прогласена на 31 март 1946 година со решење на Вториот пленум на КПГ, одржан на 12 февруари 1946 година.

СТАВОТ НА ЗАПАДНИТЕ СИЛИ БЕШЕ ЈАСЕН, НО РУСКИОТ-СТАЛИНОВИОТ Е ЧУДЕН:”НЕКА СЕ БУРИЧКА ВО КАПИТАЛИЗАМОТ” И ПОДРШКА- САМО НА ЗБОРОВИ, А ЈУГОСЛАВИЈА ИМАШЕ ДВОСТРАНА ПОЛИТИКА-ЈАВНА, СО КОЈА ГО ПОЧИТУВАШЕ ИНТЕГРИТЕТОТ НА ГРЦИЈА И ТАЈНА-СО КОЈА ГИ ПОТИКНУВАШЕ МАКЕДОНЦИТЕ ОД ЕГЕЈСКИОТ ДЕЛ НА МАКЕДОНИЈА ЗА ВООРУЖЕНА БОРБА

Второ: На 26 .04.1945 година во Москва Маршал Тито даде изјава за “Њујорка тајмс” во која вели”: “Ако Македонците од грчките области изразат желба да се обединат со другите Македонци, Југославија ќе ги почитува нивните желби.”. Од тој период на време ги има доста такви потсилувања, со необјаснето потхранување

на илузиите наши, но да се потсетиме на третата и последна средба Тито -Сталин, мај 1946 година (види: Спиридон Благоев;”Н.М” фелџтон од 17.05.1997 година.

Сталин: “А Грција покренува ли барања во однос на Југославија?”

Тито: “ Во однос на кон нас немаме Провокации, меѓутоа во последно време...”.

Сталин: “ Англичаните таму држат армија, со цел да ја зајакнат реакцијата, да, возможно, и за други цели...”.

Тито (со насмевка): “ Ние кон нив имаме барање:Егејска Македонија и Солун.”

Молотов: “ Да, Солун, стар словенски град.Нужен е излез на Егејското море.”

Трето: Врз основа на одлуката помеѓу Тито-Захаријадис од 14 октовври 1946 година, на КПЈ и КПГ, претставени од Караиванов и Јоанидис(пак без Македонци) ја остварија следната спогодба: “Македонските организации НОФ и АФЖ и НОМС и нивните раководства да поминат во целост под КПГ, а вооружените единици под раководството на генерал Маркос. По овоа, зачудува фактот: Како ќе можеше НОФ да ја реши рамнотежета на моќта? Нели по овој чин на КПМ/КПЈ, НОФ го оставија овчар без стадо? Повеќе од очевидно е дека, алката што не достига за да се откријат овие факти е поради прикривањето и прилагодувањето на фактите.

УБЕДУВАЊАТА НА КОЛИШЕВСКИ, ДЕКА СЕГА КПГ Е ДОБРА, НЕМА ЛОШИ КОМУНИСТИ, СЕ ПОКАЖА САМО КАКО НАМАМУВАЊЕ ЗА МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА ДА ГИ ОБЛЕЧАТ УНИФОРМИТЕ НА ДАГ

По постигнатата спогодба меѓу КПЈ и КПГ, по извесен број денови, членовите на Главниот одбор на НОФ беа примени од секретарот на ЦК на КПМ Лазар Колишевски на кои им го рече следното: “ Вие сега одете долу(Егејска Македонија), раководител сега на вашата борба(значи, најверојатно, сега не на Македонците за обединета Македонија) ќе ви биде КПГ.Линијата на КПГ е исправна. Да имате доверба во неа...Боретесе со сите расположиви сили против шовенистите, сепаратизмот и локалните тенденции”(исто:Киријазовски).

Се поставува прашањето: Со какви шанси влеговме во Граѓанската војна и зошто?

1. Ако се знае дека: учесниците на ДАГ беа 50-60% Македонци од вкупните ефекти на ДАГ и целокупните воени ресурси на ДАГ беа околу 25.000 илјади борци од 17 до 55 годишна возраст, а владината армија на Грција броеше околу 270.000 војници од сите родови и наоружани со најмодерно оружје.

2. Политичките леви сили во Грција во однос на ЕЛАС, беа намелени за три пати и имаа политички

рејтинг не поголем од 5-6% од вкупното население во Грција и во Граѓанскиот војна учествуваа не повеќе од 03-1, 5%.

Но, не треба да забораваме, дека во тоа време и на Трумановата доктрина.(види:Тодор Чепреганов 1997/178) што вели: “...Непосредно по прокламирањето на Трумановата доктрина во Грција е формирана извастителна служба од агенти на ФБИ и ОСС. Била испратена и воена мисија. Преставниците на САД пристигнале во Грција на повик од грчката влада за давање помош во зачувувањето на суверенитетот на Грција како нација. Нивното присуство било со цел регулирање на материјалната помош, имале советодавна функција и биле невооружени. По пристигнувањето во Грција членовите на мисиите ги презеле најважните раководни функции во штабовите на армијата, морнарицата, воздухопловството и поставиле свои преставници во сите армиски единици и ја презеле организацијата и раководењето со воените операции против востаниците...”

Ние Македонците се најдовме во средина на еден најголем акумулиран фанатизам, па дури и недоверие од КПГ, поради тоа што до вчера, цела година НОФ и АФЖ, не само што беше создадено, туку и раководено од КПМ/КПЈ.

По оваа, па се до ликвидацијата на ДАГ, дури и во емиграцијата, познато е како КПГ ни ја

напиша црната страница на црвената книшка и не остави по светот со колективен статус на “грчки политемигранти” во разни логори исчекувајќи го крајот на животот. Но, мошне интересно е и авторовото забележување за Париската Мировна Конференција. Историчарот Лазаров сосема искрено ќе забележи :

“...Југословенското раководство и на Париската Мировна Конференција и потоа не само што не го постави Македонското национално прашање, туку и во годините што следеа избегнуваше во општо да го иницира и поставува се со цел да не се нарушат добрите југословенски односно србско грчките односи.

(4)

КАКО И ЗОШТО ТРГНАВМЕ ВО НОВ
СМРТОНОСЕН ПОХОД?

Туѓи политички цели-наша исторска
бесмисленост.

Кои и како не водеа во Граѓанската војна?

Војна со силен интензитет на исцрпување и
опустошување на населението.

Македонскиот воин низ историјата на ДАГ и
невиденото хероиство на Македонците.

Настаните што уследија по Конференцијата, а посебно по сплетот на меѓународните околност со Резолуцијата на Инфорбирото од Јуни 1948 година и потоа, мошне негативно се одразија во остварувањето на македонските национални права и обединувањето на Македонците во една самостојна држава.”

СТРАТЕГИЈАТА НА КПГ ПРЕКУ НОФ И АФЖ, СО ДЕЈСТВУВАЊЕТО БЕШЕ (ДА СЕ ИЗМЕНИ МАКЕДОНСКАТА СВЕСТИ) ИНДУВИДУАЛНА ПРОМЕНА НА ЛИЧНОСТА.БОРБА ЗА ДУШАТА НА ИДНИТЕ СЛЕДБЕНИЦИ

Четврто: Договорено било меѓу Тито и Захаријадис: Дел од составот на Политбирото на ЦК на КПГ на чело со Јанис Јоанидис да се префрли во Белград со задача да раководи со оружената борба, да ја претставува во странство, да се грижи за снабдувањето со оружје, облекло и храна.(Види: Киријазовски “Мамакедонците и односи те на КПЈ и КПГ, 1945-1949”(стр.263), список на комплетна опрема за единиците на ДАГ, исто го потврдува и списанието “Данас” од 6.3.1990 година, број.418, 419, и 420 пишува:” Балкан на потезу” и “Корак у грчку трагедију” (Непромишљеним потезима свих актера, сукоб у Грчкој доведен је до тачке са кое нје могло бити мирног повратка), стр.64. Значи, по овоа готова беше театарската сцена за војна.

Петто: На крај од овие договори по меѓу Тито-Захаријадис, се вели дека било дозволено да се вршат мобилизации над Македонците кои биле политички бегалци во Југославија. Над сите тие луѓе, кои што туку си го имаа спасено животот, уште полн со страв од неволји. Под какви услови беа мобилизирани низ градовите Скопје, Штип, Велес, Битола и др. и носени до грчката граница во камиони покриени со цирада .

Во македонската историја не се памти, дека секоја преземена акција од тугинците(Бугари, Грци или Југословени) да не ја реализирале преку Македонците-манипулирајќи или поткупувајќи ги таквите идеолошки поданици, а денеска тие и по полавек изигруваат војска на очајници.(Види:Ворјас:ФМ.во ИНИ СК.4.271/60 (стр.73-76). Кога човек, ќе прочита како се вршеле овие мобилизации на околу 10.000 луѓе и по чии налог и критериуми (...Јас, се разбира во почетокот, воопшто не испраќав другари се додека не дознам за нив и нивното минато, како и моменталниот став спрема денешницата во СФРЈ, па и покретот.-пишува мобилизаторот Ворјас), ќе се вцаси, и ќе се револтира од тоа дека се пропагира за одење во револуција, а мобилизираните револуционери ги кријат под цирада и тоа од сопствениот народ.Такво нешто, досега нема забележано ни светската историја.

Со непомала кобна ароганција беше и чинот на одземањето на децата, кои денес се нарекуваат “Деца бегалци”^{**}, а беа земени со умисла, за да нивните мајки бидат испратени на фронтот, а не за да се спасат децата. Тоа преставуваше сечење на семејните корени. (Поговорката вели: “на лиотот земиму ги младенчињата, тој повеќе не навраќа на (леглото -седелото)...”). Но, за сите овие брутални ароганции над Македонците под грција, да се надеваме дека судот на историјата нема да признае застареност, ниту одбрана со молк.

**ПО ВОЗВИШУВАЊАТА И ПАДОВИТЕ, СЕГА
НОФ ГИ ПРИФАТИ СИТЕ БАРАЊА НА КПГ И
ОДЕШЕ ПО ЛОКАЛНИОТ ВОЗЕН РЕД И СО
ТОА МАКСИМАЛНО СЕ ИСЦРПУВАШЕ
МАКЕДОНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ**

Денес, многу истражуважи си го поставуваат прашањето: Зарем било можно, само од едно село да загинат во единиците на ДАГ толку луѓе од исто село? А, пак што е како доказ дека нема македонско село (каде беше стратешки лоцирана војаната и само од тука се црпеа сите резеви) да нема од 60-100 жртви. Но, ете и тоа се случи и што е најважно за Македонците под Грција сето тоа останува неизбришливо од свеста и несфатливо, зашто сето тоа до денденес е необјаснето: ни херојскиот македонски воин во ДАГ и нее во ранг со тие што се во историјата на Македонија;ни национално политичките

ипликации;ни за сите нас Македоци под Грција, што значеше робувањето на НОФ кон КПЈ и КПГ и тоа во едно време на демагогија кое продуцираше:сила врз сила над обичниот човек, над селанецот преку двојниот идеолошки активизам(за КПЈ? или за КПГ?) кој не беше ништо помал од “калашников” најубиствениот руски производ , само и само да се создаде сива зона, опасно место за живеење и поле за воено-стратешки надпревар меѓу идеологиите за туѓи цели. Целта на таквите идеологии им беше , едноставно, да влезат во колективната свест и да станат незаобиколена слика на општа еуфорија и страв за поинакво да мисли македонскиот селанец (недај Боже да останеше аполитичен и идеолошки неопределен пред паролата:” Ако не си со нас, ти си против нас!”

Откога ќе се осознаат овие работи ќе се види, дека нашите заблуди преставуваат една голема трагична иронија. Се' беше во една потресна големомаченичка легенда, која набргу по Инфорбирото и траеше дури и по ликвидацијата на ДАГ и која се претвори во уште една незапамтена наша трагедија, на која сме и сведетели, кога за првпат во историјата е ставен Македонецот да е против Македонецот, а при што, сите се однесувавме како идеологизирани примитивци во интерес на нацијата. Еве еден таков пример од тогашните туѓи пропаганди кои

настојуваа се' да се претвори во сурово сознање, дури и во разделените семејства (побегнатите родители и деца во Југославија-Скопје да бидат во служба на пропагандата на КПЈ, односно нивните синови и татковци кои се мобилисани во ДАГ, да бидат во служба на пропагандата на КПГ). Види:”Хронологија на Народноослободителната борба во Егејскиот дел на Македонија-(1945-1949), 1973г.) Пишува:” На 1 август 1949 година, Органот на Главниот штаб на ДАГ “Прос ти ники “(Кон победата) бр.168 од 3.08.1949 г. го донесе одговорот од раководствата на КОЕМ, НОФ, АФЖ и НОМС, дека на 29 јули 1949г во Скопје е одржана Конференција на преставниците на околу 30.000 бегалци од Егејска Македонија (На кои повеќето синови, браќа и сестри им се мобилисани во редовите на ДАГ и гинат на боиштата на Грамос , Вич и низ цела Грција и сега ја бранат политиката на КПЈ). На Конференцијата, покрај другото, е донесена резолуција во која се вели дека македонскиот нардо од Егејска Македонија, никогаш нема да ја заборава укажаната помош и секогаш ќе ја запазат вечната љубов и благодарност кон југословенските народи на чело со маршал Тито. Конференцијата најостро ја осуди клеветничката кампанија и со најголемо гнасење ги отфрли најновите клевети од раководството на КПГ. Како одговор на оваа Конференција, Раководствата на КОЕМ, НОФ,

АФЖ и НОМС(Борците на ДАГ, на кои повеќето од семејствата му се во Југославија, а сега ја бранат политиката на КПГ) издава соопштение во кое се вели : Ние Македонците ќе ги браниме позициите и ставовите на другарот Захаријадис и раководство на КПГ за земените ставови спрема Југославија и нејзиното раководство кои водат предавничка политика и ќе се бориме заедно со грчките комунисти, за справедливата борба што ја води КПГ и ДАГ за ослободување на Грција од монархофашизмот”

Значи, по Втората светска војна, се одеше се со цел да се создаде нова балканска заблуда, а за сето тоа , нели е премолчена вистината од интегралната историја на КПМ? Значи, повеќе од јасно е дека некој не натера да биеме први што ќе одекнеме со воените барабани и труби за дигање на Македонците под грција во сенароден ослободителен фронт. Кој е тој? Што не натера да прибегнеме кон воена опција? Ќе го посочи ли еднаш нашата историја? Ќе ни ја објасни, ли таа кобна, злокобна, несреќна, погубна, розорана и смртоносна национална стратегија или уште ќе си ги потхрануваме илузиите?

Само објективниот пристап кон нашето (само) жртвување, може реално да ја согледаме величината на манипулациите за нашиот конечен геноцид над Македонците под Грција.

Книгата на Лазар Лазаров е исклучителна фактографска граѓа и значајна поука за иднината. Авторот се разликува од тие историографи, по тоа што, кога својата вистина ја соопштуваа само тогаш кога се совпаѓаше со таа на власта. Тој уште еднаш ни потврди дека нашата историја не се памти дека секоја преземена акција од туѓинците, да не ја реализирале преку македонците-манипулирајќи или потплатувајќи ги таквите идеолошки поданици.

ПСЕВДОЗАГРИЖЕНОСТ.КПЈ-УГОСЛАВИЈА ГИ КРИЕШЕ ДВОЈНИТЕ СТАНДАРДИ

За на крај, авторот ни покажува, како беше сета псевдогрижа и вели:

“...При постата на југословенската парламентарна делегација на Атина, во септември, кога еден грчки новинар го прашал Моша Пијаде што мисли “за македонското прашање?”, одговорот според францускиот амбасадор во Атина Жан Белан бил следниот: “Грчката влада е сама надлежна да просуди дека тоа (македонското прашање, б.м.) воопшто е едно чисто внатрешно прашање и секоја влада треба да го регулира според своите проценки...”

Денес, многу луѓе се прашуваат, дали мошевиот став не е идентичен со сегашниот наш?

Ете така завршија манипулациите со нас Македонците и ужасните заблуди.

Трагајќи по таа нишка на судбината наша ни покажа колку била препуштена во туѓи раце на одредени личности, кои навистина низ целиот тој период за нас Македонците ни ја пишуваа црната страна на црвената книшка, во отсуство на македонскиот ПРОСТУМ.

Секој што ќе ги прочита таквите книги се препознава, се тревожи од тие дамнешни оглушувачки чекори. А можеби и на сите крвта ни замрзнува, зашто знаеме, дека се откриваме себе, без разлика на која идеолошка (поданичка) страна се наоѓавме и без разлика на тоа во каква политичка облека сме биле облечени, но сите не тераа да трчаме да стигнеме кон геноцидот и ниту еден не се најде да го поучи народот македонски под Грција, дека напуштањето на огништето е документ за НАЦИОНАЛЕН ПОРАЗ!

(5)

**ВРЕМЕ Е ДА СЕ РАСТАЈНИ ГЕНОЦИДОТ НАД
МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА (1945-1949) ВО
ГРАЃАНСКАТА ВОЈНА.**

Каква одговорност би можела да им одреди македонската историографија на грчките и југословенските комунисти???

Каква исориска улога одигра НОФ, кој беше создаден од КПЈ и уништен од КПГ????!

Националниот пораз го опевавме како победа.

Збогум Роден крај, Збогум илузијо дека македонската држава е гарант за Македонците под Грција.

Колку свеќи треба да горат за жртвите во Граѓанската војана!!!???

По ликвидацијата на ДАГ, сите воени единици на 29-30-08-1949 година се повлекоа од Грција во Албанија. Едно попладне згрмија звучниците и ја прочитаа пораката на Политбирото на ЦК на КПГ и ни соопштија дека: “Единиците на ДАГ, се повлекоа од боиштата во Грција, бидејќи си ја извршија предвидената задача!”

31 август, Бурели, Н.Р.Албанија

Секој од нас се праша : КАКВА ЗАДАЧА СМЕ ИЗВРШИЛЕ?

По два дена беа осудени (се разбира учествувајќи и ние Македоните) раководителите на НОФ и беа интернирани во сибирските логори.

Останатите (заедно со Грците кои покасно си ги прибра државата, бидејќи беа Грци по род), се најдовме низ логорите на светот фрлени во идеолошкиот одпад. Тугинците точно постапија спрема моделот-жртвата мора да соработува во

интерес на туѓите цели, за тоталното доразбивање на македонското јадро. На илјадници политемигранти се нудеше “услуга за услуга” ти ќе бидеш Бугарин, Грк или Југословен, ние ќе ти ги обезбедиме сите права на голем борец (се разбира, тоа не важеше за сите). И резултатот од сето тоа беше да си го искодошиме својот народ, до степен на анатемисување (Павле Раковски еден од видните борци за Македонците под Грција, по смртта, не доби ни соопствен гроб во татковината Македонија, туку беше закопан во туѓ гроб.), на основа на идеолошко-политичко стојалиште во мигот каде припаѓавме. Значи доживеавме време, кое во политичкиот жаргон се нарекува-време на стаорци.

Од тоагаш, па се до денес се прашувам: каква задача сме извршиле ние Македонците?

Некој ќе праша : А потоа што стана со сите вас?

Повеќето, останавме цели 50 години неми набљудувачи, раскажувајќи (пишувајќи) си ја сами историјата за Егејците, бранејќи се сами, оплакувајќи си ги 20.000 жртви сами и во последно време, сами протестираме против навредите од Пангалосна минис 25 степени, без ни еден Вардарец. Тоа покажува дека како македонски народ не сме солидарни во интерес на нацијата, барем како што тоа го прават Албанците.

Повеќе од јасно е дека дефинитивно го добивме конечниот удар и сме доведени да си го коригираме чувството на Македонци во својот паспорт, едноставно и со неверојатна леснотија да напишеме; толку само, дека сме родени во Грција. Ете, зошто, остануваме запулени со ужас во :македонската поданичка секира, како е зарииена во македонската душа...

По исчитувањето на оваа книга, сепак треба да се сложиме дека: благородните цели бараа реалистичност. Фундаменталниот проблем е во тоа што нашиот народ под Грција немаше искуство за такви големи промени, но ниту реална можност за воена опција, односно не му требаше воинствена политика, туку му требаше филозофија за опстојување на прадедовата земја. Тоа беше време на невреме за Македонците под Грција, но исто така е и факт дека имаше и такви луѓе кои донесоа одлуки со огромни катастрофални последици, во интегрална смисла; за Македонците и за македонската национална историја. А тоа покажува на неопходноста од единствени критериуми за историското минато на македонскиот народ.

Текстот го завршив на 25.12.98 година. Сполајму на Господ, имало правина. На по еден ден од новата година (по старо) петок 14 јануари 1999 година во списанието “Денес” прочитав иако

постериорен, прагматичен текст од историчарот д-р Ристо Киријазовски. Тој лаконски вели: **МАКЕДОНСКАТА ИСТОРИОГРАФИЈА Е НА ВИСИНА НА СВОЈАТА ЗАДАЧА.** и објаснува:

“...На пример, македонската историографија аргументирано ја обелодени големата одговорност на грчките и на југословенските комунисти за трагичната судбина на Македонците од егејскиот дел на Македонија по Втората светска војна. Затоа таа и констатира дека, ако се избегнеа страшните настани во петте повоени години, за што постојеја објективни услови, денес во егејскиот дел ма Македонија ќе имавне едно компактно македонско малцинство, во компактна територија и ќе ги немавме денешните проблеми со актуелната грчка власт.”

Ова најдобро ќе го разбере, секој што си го изгуби огништето и кога бараше одговор беше анатемисан (Наклеветен дека го клевети југословенското раководство на КПЈ и на КПГ), а еден сум и јас за мојата книга: “ (Само) жртвувањето на Македонците под Грција 1994”, со која барав одговор: Како и зошто беше изманипулиран и жртвуван македонскиот народ под Грција во Граѓанската војна 1945-1949 година.(види: Киријазовски: СК. ИВ-1118 од 8.04.94 година.).

Но, сега ќе добиеме одговор, ако ги изместиме зборовите и кажеме: ...Леле, колку зависела политиката од историчарот!

Но, овој историчар, со текстот во “Денес”, ме потсети на мислата од СПИНОЗА:

“ Немој да се смееш, не плачи, немој ни да презираш, туку размислувај и сфаќај”

Токму така. Познато е, дека историчарот Ристо Киријазовски има напишано доста трудови за Граѓанската војна во Грција и не би требало да биде засенчен и во овоа иследување, но и да не биде сфатен спрема руската изрека:” Так сказал начальник! Молчат и нерасуждат!”, да видиме како тој дошол до тоа дека:”... македонската историографија аргументирано ја обелодени големата одговорност на грчките и на југословенските комунисти за трагичната судбина на Македонците од егејскиот дел на Македонија по Втората светска војна.”

Се поставува и сега прашањето:

1. Каква одговорност би можела да им одреди македонската историографија на грчките и на југословенските комунисти ???!

2. Тогаш каква историска улога изигра НОФ, кој беше создаден од КПЈ и уништен од КПГ???

Во војните постојат некои норми-на пример да не бидат лични, да бидат сенародни, но за нас Македонците под Грција која преку НОФ е претставена Револуција, па дури и продолжење на

традициите на Илинден е бесмислено талкање низ историјата и потхранување на непотребни илузии. Повеќе од јасно е дека Македонците под Грција беа залог во таа војна и КПП и КПЈ имаа монопол спроведуван преку НОФ.

Каква задача сме извршиле? Кога единствена цел беше уништување на македонскиот народ!

Иако, по полвековен молк за почит се изнесените историски факти од Д-р Ристо Кирјазовски во Рубриката “Погледи и мислења” во Нова Македонија од 10 јануари 1995 година во написот: “Големите ги изневерија очекувањата на Македонците” и во својот фелтон: “Озаконување на насилството против Македонците во Грција по Втората светска војна”, до 18 јануари 1995.

Тој како историчар, иснесе такви релевантни историски непобитни факти што недвосмислено со во настанувањето на геноцидот над Македонците под Грција и со тоа ги урна режимочуварските илузии на самоуверените идеологизирани “лидери” и покажа дека, навистина, не постојат големи, непознати за историјата на “Егејците” и секој паталец од тоа време ќе може да оцени; дали за нас, Македонците, под Грција, Граѓанската војна беше неминовна или безумие!

Едвар Халет Кар, во својата книга “Што е историја” вели: “фактите зборуваат само тогаш кога историчарот ќе ги повика: тој е, оној што

одлучува на кои факти ќе им даде збор и по кој ред и во кој контекст”.

Ете навистина, на еден концизен и сублимиран начин, тоа го стори и нашиот историчар Кирјазовски, изнесувајќи ги појдовните стратешки цели на Граѓанската војна, направи извесна деконтаминација на идеолошкиот активизам и нивните актери. Тој вели: “Во април 1946, Захаријадис (генерален секретар на КПГ) се сретна со Сталин и со Тито, кои ја одобрија (Граѓанската војна) таа одлука на КПГ и ветиле сестрана помош.” Понатака вели: “Во Егејскиот дел на Македонија, надвор и независно од КПГ, а под влијание на КПЈ-КПМ, дејствуваше силно македонско национално-ослободително движење предводено од НОФ кое, во согласност со договорот меѓу Тито и Захаријадис, во октомври 1946, помина под непосредно раководство на КПГ.” Што значи, политичките и воените стратегии на Граѓанската војна биле Захаријадис, Тито и Сталин. Не треба да имаме никаква апорија во изнесеното на историчарот Кирјазовски. Тој, сигурно, со чувство на професионален порив, преку својата специфична функција на истражувањето, а тоа се гледа од сентенцата на текстот и, најверојатно, бил соочен со листа од релевантни причини но, воспоставувајќи хиерархија, го утврдил заемниот однос на причините и како фундаментална причина за Граѓанската војна (1945-1949) ги

посочи овие личности на Комунистичкото движење.

Ние, во полвековното минато се носевме со некакво задоволство од изјавите на тогашните политичари (стратежи) и се однесуваше на личниот став и промените на политичката сцена, за што дури и научните стандарди (институциите) им биле прилагодувани на тие потреби за да полесно манипулираат со нас, а можеби тоа се должеше на тоа што не сме имале (не сакаа да имаме) со нив никаков сојуз, туку само да им го прифаќаме статусот нивни, без да бараме исполнување на нашите национални интереси.

Со респект кон секој обид да се создаде амбиент за реалнорасветлување на сите темни дамки и за трезвено вреднување на историските факти и со тоа да се прекине со понатамошното потхранување на нашите историски несреќи, од голема корист се фактите што ни ги нуди и книгата: “Југословенскиот комунизам и македонското прашање”, од американските автори: СТИВ Е. ПАЛМЕР и РОБЕРТ Р. КИНГ. Во главата 7 - Континуиран интерес за Егејска и Пиринска Македонија на страница 125 се вели:

“КПЈ била претпазлива во своето дејствување за присоединување на Егејска Македонија. Меѓутоа, кога КПЈ цврсто застапа на власт, на прашањето за обединување на Егејска Македонија било оживеано. Во средината на 1945

година, во статиите што се печателе во југословенскиот печат се оплакувале “неиздржливата ситуација” на Македонците во Грција што стенкале под “теророт на грчките шовинисти” за кои што се велело дека подготвуваат “оргии во краен бес” (40) (“Борба”, 19 јуни 1945).

Говорејќи во Скопје во октомври, Тито ја потврдил тезата дека Југославија никогаш нема да му го оспори правото на македонскиот народ да се обедини (41) (Јосип Броз Тито, “Изградња нове Југославије”, 1 стр. 158). Сосема природно, КПГ чинела се што било во нејзина моќ да го намали знаењето на македонското прашање.

Подготвувајќи ја следната фаза на грчката граѓанска војна, Никос Захаријадис, генералниот секретар на партијата, во почетокот на пролетта 1946 ги посетил Белград и Праг. Додека грчките комунисти се подготвиле, КПЈ придонесла кон разјаснување на своите цели со тоа што “Борба” на својата прва страница објавила една карта на Егејска македонија, на која што биле покажани “етничките граници” на македонија, во коишто биле вклучени Солун и голем дел од северна Грција. Во статијата што била печатена заедно со картата се оплакувала судбината на “над 250.000 Македонци во Грција”. “Грчките реакционерни кругови имаа решено да ги уништат”. Грчките Македонци се бореле во грчките партизански

единици за своето ослободување - продолжувала статијата - и тие го заслужиле правото на самоопределување и обединување со нивните браќа во НР Македонија. Статијата завршувала со заканата дека Југославија “не можела да остане рамнодушна спрема уништувањето на нашето население во Грција” (42) (“Борба”, 26 август, 1946).

(6)

ПРЕДАВСТВО СПРЕМА МАКЕДОНЦИТЕ-ИЗМАНИПУЛИРАНИ, ИЗЛАЖАНИ И ПРОДАДЕНИ

Како сега да му се објасни на македонскиот народ дека обединета Македонија беше излитена парола.

Тајните на тајните идеолошки активисти на КПЈ и КПГ, треба да се кажат, зошто се определија кон воената опција, која секогаш им годеше на грчката држава.

Кога пак започна Граѓанската војна во Грција, КПЈ јавно не инсистирала до тој степен на македонското прашање за да ја комплицира внатрешната ситуација на КПГ. Меѓутоа, Југословените продолжиле тивко да работат за

зголемувањето на своето влијание меѓу Словените во Грција. Тие користеле логори за обучување герилци организирани на југословенска територија, со цел меѓу грчките Словени да стимулираат поддршка за обединувањето на грчката Македонија со НР Македонија (43) (Баркер, “Македонија”, стр.118). Тито бил готов да се користи со сите средства, со исклучок на општа војна за да му помогне на агресивниот водач на грчките герилци Маркос Вафиадис Југославија била во многу подобра ситуација да дава материјална помош от колку Бугарија или Албанија, поради тоа што базите на грчките герилци се наоѓале во планинското подрачје на границата со Југославија. Маркос станал зависен од Тито и очевидно на КПЈ и дал право да испраќа свои организатори во Егејска Македонија. Во почетокот на 1947 година СНОФ, кој што сега го сменил името во НОФ влегол во акција. Ноф прокламирал дека неговата цел е да ги обезбеди националните права на Македонците во рамките на комунистичка Грција. Меѓутоа, силното југословенско влијание преку инструктори и “доброволци” од НР Македонија, а исто така и пропагирањето на македонскиот јазик, воспоставувањето школи и честите барања за поголема автономија на Славо-Македонците, индицираат дека НОФ бил користен за унапредување на југословенските експа-

сионистички амбиции (44) (Кофос, “Национализмот и комунизмот во Македонија”, стр.166-167; 170-173).

Исклучувањето на Југославија од Коминформот ставило крај на акцијата на Југославија што била насочена кон обединување на Егејска македонија. Иако КПЈ продолжила да го подржува Маркос во текот на повеќе од шест месеци нејзиниот прекин со Коминформот, сериозна борба избила во редовите на КПГ меѓу пројугословенската и прокоминформската фракција (45) (Избит, стр. 175-177). Прокоминформската група конечно се наметнала на петтиот пленум на ЦК КПГ, на крајот на јануари 1948 година, Маркос бил сменет од својата командантска функција и исклучен од Партијата. ЦК им ветила на грчките Македонци “Целосно самоопределување”, но истовремено ги предупредил против деструктивната акција што ја разбиваат “опортунистичките и реакционерските елементи, потикнати од странство, со цел да го разбијат единството на Македонците, Славوماкедонскиот и грчкиот народ” (46) (Пијаде, цитиран во “КПЈ и македонското прашање”, стр.98). Реорганизираниот НОФ се обидел да поведе една македонска политика слична на политиката што ја применувале Бугарите и Коминформот,

повикувајќи на создавање единствена Македонија како независен, рамноправен член на федерацијата на балканските народи. Грчката реакција на оваа изјава била толку единствена и енергично негативна, што НОФ бил принуден да го повлече овој свој балон за обединета Македонија (47) (Хамилтон Фиш Амстронг, “Тито и Голијат”, стр.192; Кофос, “национализмот и комунизмот во македонија” стр.179-183).

Кон крајот на јули 1949 година Југославија им ја затворила својата граница на грчките герилци и на тој начин мошне придонесла за нивниот конечен пораз. Но, Колишевски ги повикал егејските Македонци од НР Македонија да прават база за постигнување на своите национални цели (48) (“нова Македонија”, 3 август 1949).

Инволвирањето на Југославија во грчката револуција било толку големо што КПЈ се почувствувала обврзана да изнесе подобна анализа за неуспехот на револуцијата. Општиот заклучок бил дека КПГ не успеала поради што недвосмислено не ја признала македонската нација и што била сосема претпазлива во преземање воени акции, особено от кога Маркос бил сменет “под лажен изговор” (49) (Вукмановиќ-Темпо, “Како и зошто народноослободителната борба во Грција доживеа пораз”, стр.77). Ете, тоа се фактите од таа блиска наша кобна трагедија,

што ни покажуваат дека никогаш не бил присутен македонскиот фактор во темата на националната стратегија и дека немавме принципиелно единство, туку имавме луѓе кои лично се калемеа кон КПГ и КПЈ, и од тука произлегува таквата свирепост на идеолошката активистичка бруталност кон Македонците под Грција.

Таа злокобна игра на туѓите пропаганди, која прво постапи со лаги за да потоа проговори смртоносното оружје - ни го донесе геноцидот. Тоа се факти што треба да се уважат и со тоа да се создаде здраво македонско чувство. Всушност, што се случи: што ни беше ветено и што сме добиле?

Пред се се покажа, дека во Граѓанската војна ролјите на НОФИТИТЕ биле често изигрувани, а не играни. Од друга страна на НОФИТИТЕ им се чинеше дека играат јуначки ролји и со тоа исконската желба - за обединување на Македонија ја подгреваа и пренесуваа на обичниот наш човек, кој навистина се одзва и покажа херој во таа војна и тука е успехот на стратезите за нашиот геноцид.

Но, од сето тоа на македонскиот народ под Грција му остана да ја запамти како епоха на брутална пропаганда и полвековен страв, а практички тоа им било и крајна цел на стратезите - жртвата да остане во карантин, за да неможе да си ја види цената на грешките ни во сопствената

историја. И, ете, под таквите полвековни услови, геноцидот над нас не го осудивме и не ја запознавме меѓународната јавност што е сторено со нас Македонците под Грција, туку сите тие дејанија ги одредивме како историска категорија на изгубена револуција.

Но, што значи ова сево за нас Македонците? Трагедија на незнаење или на поданичка свест кон Југословенството? Дали ние, Македонците, во историографијата за Македонците под Грција - “Егејците” - досега браневме Револуција (со која се надоврзуваме на идеите на Илинден) или нашето (само)жртвување? Дали овие комунистички лидери од висок ранг имаа оценето дека Граѓанската војна во Грција е историски неизбежна? Или сето тоа беа нивни апсурдни творби за колективни халуцинации: “Советизација на Балканот”, “Балканска федерација”, “Обединета Македонија” итн. Но, од таквата конфузија на целите ние, Македонците, не треба да го исклучиме и прашањето што во тоа време го имаше покрената грчката буржуазија (Види: “Етникос Кирикас” во својот бр. од 21 мај 1946, каде што вели: Наместо иселување, треба да се бара протерување: “Од Грција треба што набргу да се протераат 80.000 Славомакедонци”), Граѓанската војна тоа го потврдува, можеби, се сакало да се разрешат

малцинските прашања меѓу Грција и Југославија, како што тоа го сторила Грција по Првата светска војна со Бугарија и Турција и тогаш доведе во Македонија под Грција повеќе од 600.000 Маџари.

Несомнено е дека Граѓанската војна (1945-1949) во Грција од овие лидери беше дефинирана како класна револуција и со крајна цел: да се воспостави социјалистички систем. Тоа го потврди и Захаријадис во својата книга: “Проблеми на раководењето” од 1950 година стр.81, каде што објаснува: “Постоењето на Советскиот сојуз и народните републики на Балканот и во Источна Европа, претставуваат грандиозен, уверлив и решавачки фактор за нашето влегување во Социјалистичка револуција”. што значи, Граѓанската војна и за нас, македонците под Грција, беше револуција за социјализам во Грција. Ова е мошне битно за натамошната анализа, бидејќи во досегашната наша историографија, толкувањето на историските факти профункционира според познатите југословенски модели на владејачките клишеа и со тоа настана слепилото “судбински” како историска традиција.

На познавачите на историјата, преку грчките и другите историчари, одамна им се познати сите консултации и разговори што ги имал Захаријадис со највисоките комунистички

лидери за почнувањето на Граѓанската војна или не. Тоа се Сталин, Молотов, Торез, Толјати, Тито и други. Сето тоа е добро објаснето. Види:

“Ксенократија”, изд.1975, познато дело на екипа стручњаци.

“Разговори со Захаријадис” изд. Атина, 1986, од Лефтерис Елефтерију.

“Саранда хронијаагонес ту ККЕ”, 1948 година.

“Еписима кимена ту ККЕ” (1940-1945) и други.

Во куси црти, еве како се развиваа тие средби: На 20 март 1946 во Прага пристигна Захаријадис и таму имаше можност да се сретне со европски лидери на комунистичките партии. Тој се среќава и со еден од најавторитетните личности, како што беа Топез од Франција и Толјати од Италија, кои го предупредија да не прибегне кон воен оружен судир. Но Захаријадис остана непоколеблив. На 31 март Захаријадис допатува во Белград, на средба со Тито. На таа средба е одредена стратегијата на оружената борба (според југословенскиот модел) и за таквата оружена борба на Захаријадис му била ветена материјална и морална помош (види: списанието “данас” од 6.03.1990 б.418; 419 и 420 пишува: “Балкан на потезу” и “Корак у грчку трагедију” (непромисленим потезима свих актера, сукоб у Грчкој доведен је до тачке са које није могло бити мирног повратка), на стр.64 пишува дека организираната мрежа под

Раководство на Александар Ранковиќ (човек бр. три во политиката на КПЈ) ги снабдуваше грчките партизани од почетокот на војната се до 1948 година со 35.000 пушки 2.000 минофрлачи (германски), 7.000 противтенковски пушки, 10.000 нагазни мини, 12.000 комплетна војничка облека и 30 вагони храна. Потоа пишува за испратени 8.000, луѓе избегани од Грција (луѓето беа прибрани по скопските улици и испраќани на најдолен начин) и како најважно што тоа го потврдил самиот прв човек на новоформируваниот Главен штаб на 28 октомври 1946 година, генерал Маркос. Но, не треба да се заборава дека учеството на Македонците во ДАГ беше повеќе од 50 отсто, а Грците учествуваа со 3-4 отсто во целокупниот период на Граѓанската војна, и тоа со сите партиски и воени функции раководеа и командуваа најчесто Грците. Се поставува прашањето: ако таа револуција беше за социјализам, значи ли тоа дека ние, Македонците, требаше да го решиме тоа прашање па потоа да ги добиеме сите национални права?

За средбата и ставовите на Сталин познати се од многу историографи. Еве како ја опишува Петре Галабов во “Пулс” од 27 октомври 1994 во својот напис “Граѓанската војна во Грција (1945-1949: “По Белград, Захаријадис отпатува за Москва, каде што се сретна со Сталин, Жданов и Молотов. На оваа

средба Молотов ја потврди критиката за неучеството на изборите. Захаријадис им одговори со познатите аргументи дека и тие биле однапред фалсификувани за да се легитимира власта на странците и на десницата, кои ни наметнаа Граѓанска војна”. за формите на Граѓанската војна и методите се дискутираше на посебен состанок меѓу Сталин и Захаријадис. Според грчкиот водач, Сталин ја одредил и тактиката на борбата: “ќе почнете постепено од село спрема град за да се избегне непотребната воена интервенција на Англичаните, а со насока на изнаоѓање компромис”.Но да ги проследиме другите факти што говорат за ставовите на Сталин спрема Грција и спрема КПГ, и како Сталин го гледа политичкиот интерес на СССР.(Види:”МЕЛЕТЕС ГИА ТОН ЕМФУЛИО ПОЛЕМО 1945-1949 “стр.288/289.Но, исто така е од голем интерес тука ставот на историчарот Рој Медведев изнесен во својата гнига:”Нека оцени историјата”Рос Медведев(Лет Хисторс јудге), Спокесман Боокс, 1976, /473.”:

(7)

ОБЕДИНЕТА МАКЕДОНИЈА ВО СВЕСТА НА СЕКОЈ МАКЕДОНЕЦ!!!

Граѓанската војна, алиби за грчкиот антимакедонизам.

Слобода и самоопределување за Македонците.

Еден од најистакнатите грчки историографи - Тасос Вурнас, во својата книга “Историјата на денешна Грција - Граѓанската војна” на стр. 176 вели дека Сталин на 10 февруари 1948 на Југословенската делегација во Москва им рекол, буквално: “Не се согласувам со југословенските другари дека треба да продолжи револуцијата во Грција. Таа борба нема никаква надеж на успех. што мислите, велика британија и Американците, најсилните држави на светот, ќе ви дозволат да ја урнете линијата на комуникација со Средоземното море? Глупости! А и немаме речиси ништо од морски сили! Не! Револуцијата во Грција треба да ја прекинете, што е можно побрзо. Тоа го потврдува и Владимир Дедиер во својата книга “Тито” (1953), но истото го вели и милован Ѓилас во книгата “Разговори со Сталин” (1962). Тоа им го препорачуваше Сталин на Југословените, најверојатно базирајќи се на договореното, меѓу Сталин и Черчил, на Јалта и во Москва (Од 5-20 октомври 1944 за победа на Балканот под влијание на сфери меѓу големите сили). И уште еден јасен Сталинов став и е непобитен дека СССР беше против исфрлената парола на Захаријадис која беше изласана со одлука на 5-от Пленум на ЦК на

КПГ за “Независна и обединета Македонска држава во рамките на балканска федерација”. Тоа добро се гледа од преписките на советскиот амбасадор во Атина Чернишов со раководството на СССР и КПГ за таквата одлука дека се против: Види: книгата - ”Нико В ЗАЦАРИАДХС-ЉУТХС КАИ ЉУМАИ страница 462 гласи:

Што значи, по Втората светска војна, кога луѓето веруваа дека повеќе нема да се дозволи да се случи вакво крвопролевање, ние Македонците, ја доживеавме и со геноцид ја плативме авантура преку разбеснетиот ритам на огнот, без македонска опција и без присутност за националните интереси, бранејќи ја комунистичката идеологија го изгубивме идентитетот и дедовите огништа занавек. Тоа во свеста на Македонецот остана како трајно сведоштво; - за една потресна големомаченичка легенда, за едно етничко чистење, кое набрзо по ликвидацијата на ДАГ се претвори во уште една незапамтена наша трагедија во која самите сме и сведоци.

Се поставува прашањето: како можело овие политички стратегии да замислат такви апсурдни творби, кога во тоа време и на тој простор беше акумулиран голем историски фанатизам, акумулирани разни смртоносни идеологии. Но, што е за чудо, во тоа време истите тие беа ангажирани со градење нови “цивилизации” во

Сибир и на Голи Оток, а ние Македонците во овие 50 години, не оценивме дали овие политички водачи за нас сториле повеќе добро или зло? Не! Сите молчевме како неми! СПАС ВО МОЛЧЕЊЕТО. Особено по Балканскиот договор во 1953 година, кога се создаде СИД НА МОЛЧЕЊЕ. Во февруари 1953 година се потпиша во Анкара тространиот Балкански пак за пријателство и соработка помеѓу Грција, Југославија и Турција, а покасно во август 1954 година оваа спогодба се дополни и со потписот во Блед за воена соработка помеѓу погоре договорените држави. Балканскиот пак од 1953 година. Со тоа на сите учесници во Граѓанската војна им беше гаранцијата само принудниот молк кои траеше 50 години, што наполно и одговараше на грчката држава. Таквата југословенско грчка стратегија спрема нас Македонците, значеше намерно расекување на македонскиот крвотек во полза на двете држави и затоа Грција, се до ден-денес, плачи по изгубената Југославија.

Организаторите за да го релаксираат политичкиот набој што доаѓаше од злоупотребата спрема страдалникот, криејќи се зад сожалувањето, ја применија филизофијата и политиката што се крие зад хуманитарната помош и важеше тезата: по војната-сите се заслужни, никој не е виновен! Но сепак,

сожалувањето спрема “Егејците” за историјата ќе остане како трагедија на незнаење и на поданичка свест на денешната политика на посилните. Таа “желба” на Македонците да ги затворат очите пред вистината, стигна дотаму што самите застанавме на позицијата како да бевме грешка на минатото и дозволивме со доминацијата на молкот, да не можеме да преземеме иницијатива по нашите национални теми.

Второто прашање што го потврди историчарот Кирјазовски е: “Во Егејскиот дел на македонија надвор и независно од КПГ, а под влијание на КПј-КПМ, дејствуваше силно Македонско национално - ослободително движење, предводено од НОФ...” Истото ова одамна го имаше потврдено еден од ветераните на НОФ, Павле Раковски во својата книга “КП на Грција и Македонците” од 1990 година види 107 стр.). Но затоа беше анаметисан и најнехумано подвргнат, се до неговата смрт, со методите на Берија. Еве што пишува Раковски: “Уште на почетокот на април 1945 престана да постои Политичката комисија. Наместо неа, при ЦК на КПМ, на 23 април се конституира Основачко биро на НОФ за Егејска Македонија од пет членови, без конференција и избори, по пат на кооптација.

Бев еден од нив. Со нашата активност, се до преминувањето на организацијата на НОФ, под

раководство на КПГ, во ноември 1946, раководеше ЦК на КПМ/КПЈ преку свој претставник...”

По два месеца по формирањето на НОФ раководителите на КПГ, преку 12-от Пленум на ЦК на КПГ (јуни, 1945) во Резолуцијата грчките позиции ги прогласуваат несигурни и загрозени, односно границите на север. “Зачувувањето на територијалниот интегритет на државата е првостепена задача на секој грчки патриот” (види: То ККЕ апто 1931-1952, стр.210). Понатака се вели дека Англија како “голем пријател” на Грција, односно воено-политичкото присуство на Британците го прогласуваат како неопходно нужно за да бидат осигурени нашите позиции и нашите граници на север.” Ете, сега сосема е јасно како го прифативме ритамот на глобалното индоктринирање и со тоа немаше назад. И тогаш ја изгубивме историската шанса за остварување на националните права во Грција, кои беа утврдени со меѓународните критериуми во рамките на меѓународното право. Нели сево, ова беше туѓински аршин за Македонците под Грција? Дали сега ќе можеме да го растајниме прашањето:”Кој го активира “македонскиот синдром” за нашето (само)уништување? Дали сега ќе можеме да најдеме одговор на прашањето: Како и зошто беше изманипулиран и жртвуван македонскиот

народ под Грција во Граѓанската војна (1945-1949)? Дали периодот од формирањето на НОФ (23.4.1945) се до октомври 1946, кога, како што вели историчарот Кирјазовски: “Во согласност според договорот Меѓу Тито и Захаријадис во октомври 1946, НОФ помина под непосредно раководство на КПГ”, беше поттик од КПЈ и КПМ за локална сцена и, со тоа Грчката влада да го **ОЗАКОНИ НАСИЛСТВОТО ПРОТИВ МАКЕДОНЦИТЕ ВО ГРЦИЈА ПО ВТОРАТА СВЕТСКА ВОЈНА?**

Зарем ова не претставува триумф на една вистина на Македонците? Но повеќе од јасно е дека не имаа научено прво да гледаме со страхопочит кон туѓинците, а потоа кон интересите на сопствениот народ. Тоа беше подмолно поткопување на македонското национално ткиво и, како крајна цел, не треба да ја отфрламе хипотезата дека со тоа се посакуваше да се остварат нечији долгосонувани цели: да се разрешат малцинските прашања со Грција и Југославија. (м.з.-Кој ни го намести името “малцинство”, тоа е сериозно прашање и се до денес никој не сака да се придржува на АНОМ-ските определби, каде што се вели: Поради тоа што македонскиот народ не е малцинство, туку нација, затоа што Егејска Македонија претставува економска и историска целина со сите други делови на Македонија). Таквата

корекција во историјата за “Егејците” од историчарот Кирјазовски е за почит бидејќи, во суштина, до-сега ќе беше поинаку толкувањето во историографијата и за цели 50 години не сме добиле толку обемни сознанија за нашите македонски работи. Но, ако си припомниме на изјавата на Кирјазовски во “Вечер” од 1 јули 1989, каде што вели: “Еден ден, сакал некој или не, овој народ ќе мора да ја дознае целата вистина за сопствената историја”. Ете, тоа го стори сега што, растајни некои релевантни фактори, и да останеме со уверување дека ќе проговори за сета вистина за Македонците под Грција и со тоа ќе се отворат сите “бели страници” од нашето минато.

Она што го нарекува “идентитетот на човекот и на народот”, таа исконска сила-македонска, ја открил токму НОФ (бидејќи таа вековна желба за обединета Македонија беше во свеста на Македонецот) ја мобилизира за наводно да ја носи својата историја, онаква, каква што и прилега на националните интереси, но тоа, по налог на Тито и Захаријадис, во октомври 1946 година, сите тие ингеренции му се предадоа на КПГ и со тоа сите наши максимални национални програми што ни ги нудеше КПЈ и КПМ (за обединета Македонија) се најдоа во пат позиција. Практично-пропаднаа, само што тоа идеолозите и лидерите на НОФ не смееја отворено

да му го соопштат на сопствениот народ. Но, што најважно тоа го потврдува и дневникот на ОК на КПГ за Македонија “Лаики фони” (Народен глас) во својата статија под наслов “Повторно за Судетите”, меѓу другото пишува: “...Група пратеници поставија прашања во парламентот во врска со Славомакедонците и бараат, ни помалку, ни повеќе, да се донесе решение за нивното прогонување од Грција”. Потоа, сите тие лидери кон новиот стопан КПГ, се јавија со друго пропагандно мерило: македонскиот народ ќе ја добие слободата, та дури и самоопределувањето по остварената Социјалистичка револуција во Грција.

Во “Нова Македонија” од 22 октомври 1985 во 12 часот во Институтот за национална историја во Скопје, беше промовиран трудот на Д-р Ристо Кирјазовски: “Народно-ослободителниот фронт (НОФ) и другите организации на Македонците од Егејска Македонија (1945-1949)”. Статијата е озаглавена со наслов: “На традициите од претходните Национално-револуционерни борби”. Во статијата се вели: “Без организираната борба на Македонците од Егејска Македонија преку НОФ не би можело да се објасни постоењето на посебни организми за македонската проблематика...” Тој, во својот труд, зборува за целокупната дејност на НОФ, но во овој

компаративен преглед да се задржиме само на НОФ-развојот и политичките цели. Д-р Ристо Кирјазовски зборува за два периоди на развојот и тоа: Првиот период (23.4.1945 - 21.11.1946) кога дејствуваше, организацијата на НОВ самостојна и независна (тука не станува збор дека била раководена од КПЈ/КПМ) и од КПГ.

(8)

СЕ БОРЕВМЕ ЗА ДА ЈА ЗАДРЖИМЕ МАКЕ-
ДОНИЈА-ДА СТАНЕ ГРЧКА

Зачудува однесувањето на официјалната државна номенклатура пред светот, како да немаме факти и аргументи дека сме постоеле и дека постоиме?

Озаконување на грчкиот расизам за тотално протерување и уништување на Македонците.

Вториот период (21.11.1946 до 2.4.1952) кога дејствуваше под раководство на КПГ и формално кога беше расформирана од КПГ. Тој за првиот период вели: “Според непотполни податоци, во почетокот на 1946 година Организацијата НОФ, покрај главното, имаше 5 окружни, 10 околиски, 3 градски и 32 реонски раководства со 120 професионални кадри на НОФ, НОМС и АФЖ. На територијата на Егејска Македонија беа организирани 220 села (половина од овие се уништени во времето на Граѓанската

војна -м.з.) функционираа над 170 селски и градски организации, во кои членуваа 4.784 Македонци и Власи во НОФ, 4.823 младинци и младинки во НОМС и 2201 Македонки и Влаинки во АФЖ” Види стр.129. Во тој период за оружените состави вели: “Во подрачјето на Вичо, во август дејствуваа над 100 борци; Во Централна и западна Егејска македонија, дејствуваа околу 500 македонски партизани на НОФ. Тие беа распоредени: Кајмакчалан 200, на Пајко 80 на Вичо 130 и на Грамос 80. Македонските партизани беа организирани во групи и од 10-15 и во одреди до по 40-50 борци. Покрупна воена формација беше формирана само во Воденско - до баталјон. (Види:стр.143.)

Во “Борба” од 3.9.1946 година во својот напис Вања Кралевиќ, под наслов: “Положбата во Егејска Македонија” изнесува податоци за резултатите од теророт на грчките власти по војната кои имаат за цел искоренување на македонскиот народ во Егејска Македонија: Од Варкиза (12.02.1945) до јули 1946 година 20.000 Македонци И Македонки биле принудени засолниште да побараат преку границата, 22.458 се затворени, 21.202 се осудени, 225 се убиени, 1.309 најдоа прибежиште во планините и.тн.

Врз основа на законот за вонредни мерки од 6 јули 1947 година беа обвинети 200 илјади

демократски граѓани,од кои 80.000 беа Македонци.

СЈАЈОТ И БЕДАТА НА “ВОЗВИШЕНИТЕ” ЦЕЛИ

Дали сето ова покажува дека ние, Македонците, бевме готови како народ за таков степен на револуција (војна) и да покажеме гордост со оган и меч?

За сето ова што се случуваше, пред да се објави Граѓанската војна, грчката држава за да ги спречи овие дејанија на НОФ - организирана од КПЈ - КПМ донесува најригорозни закони против Македонците и со тоа прави озаконување на насилствата против Македонците во Грција.

Ги донесува следните закони:

Закон 543/45 “Против организации и лица што дејствуваат за отцепување на грчки територии”.

Закон бр.453 и Законот ТОД од јули 1945 “За обезбедување на јавната безбедност”.

Декретот “Г” од 18 јуни 1946 “За вонредни мерки за јавната безбедност”.

Принудниот Закон (КЗ) 4124/1945 “За кривично гонење на сомнителни лица”.

Законот ПЗ 453 од 17 јули 1945 “Против автономистичка дејност” и со кој македонските организации НОФ, НОМС и АФЖ се прогласени автономистички, се ставија надвор од Законот и нивните членови се прогласени за

бандити и им се судеше за велепредавство. И други закони. Но, тука треба да напоменеме дека тоа го сторија и комунистите кога, Резолуцијата на ИБ, сите членови на овие организации беа прогласени за “Титови агенти” и беа безмилосно гонети до без милост. Дали со сево ова се оствари целта што ја изнесе “Етникос Кирикас” дека “Од Грција треба што побргу да се протераат Славомакедонците”? Но, што најважно тоа го потврдува и дневникот на ОК на КПГ за Македонија “Лаики фони” (Народен глас) во својата статија под наслов “Повторно за Судетите”, меѓу другото пишува: “...Група пратеници поставија прашања во парламентот во врска со Славомакедонците и бараат, ни помалку, ни повеќе, да се донесе решение за нивното прогонување од Грција.”

ОД ИЗМАМА ВО ИЗМАМА. ПО ТАКА-НАРЕЧЕНОТО”БРАТСТВО И ЕДИНСТВОТ” ПО МЕЃУ НОФ и КПГ, НОФ ПОМИНА ОД ЕДНА ВО ДРУГА “БРАТСКА ПРЕГРАТКА “ ОСТАНА ОВЧАР БЕЗ СТАДО И ЈА ИГРАШЕ УЛОГАТА НА ЗБУНЕТО ДЕТЕ...

Вториот период на НОФ е период кога дејствуваше под раководство на КПГ (21.11,1946 до 2.4.1952 кога и формално беше расформирана). Во својот напис Д-р Ристо Кирјазовски пишува: “На 31 март 1946 една поголема група герилци нападнаа

жандармериска станица во Летихоро-Катеринско, со што беше означен почетокот на Граѓанската војна во Грција”. Во својата книга “НОФ и другите организации на Македонците од Егејска Македонија 1945-1949”, на стр. 173 пишува: “На 28 октомври 1946 сите партизани, кој број изнесуваше околу 1800 борци, беа обединети во Демократска армија на Грција (ДАГ), на чело со Главен штаб, составен од: Маркос Вафијадис, командант, Георгиос Протопапас-Кикицас, заменик на командантот, Ламброс Каникаридис-Ласанис, Ѓоргис Бланас-Кишавост и Панос Капетењос, членови на штабот. Основни задачи што ги постави Гш на ДАГ, по конструирањето, беа зајакнување на регрутацијата на нови борци и склучување спогодба со НОФ за обединување, врз основа на принципиелната согласност, постигната меѓу преставниците на КПГ и НОФ на 14 октомври 1946”.

ВЕКЕ СО ГОДИНИ ВО ТИЕ КОМУНИСТИЧКИ ПАРТИИ ЗА ЖАЛ, НИ ОСТАНА ВООБИЧАЈНОСТ ДА СЕ ДОВЕДУВАМЕ ВО АПСУРДНИ СИТУАЦИИ ДА ГО ДОКАЖУВАМЕ СОПСТВЕНИОТ ИДЕНТИТЕТ, ЛОЈАЛНОСТ. ДА ВЛЕГУВАМЕ ВО КОНФЛИКТ МАКЕДОНЕЦ-МАКЕДОНЕЦ.

Така пишува во книгата Д-р Ристо Кирјазовски, а сега вели: “...Во согласност со договорот Тито захаријадис, во октомври 1946,

помина НОФ под непосредно раководство на КПГ”. Верувам, дека “упатените” противници на мојата книга “(само)жртвувањето на Македонците под Грција” на моето поставено прешање пред македонската историографија и институции: “Како и зошто беше изманипулиран и жртвуван македонскиот народ под Грција во Граѓанската војна 1945-1949 година”, а сега им е јасно, бидејќи тоа сега го потврди најкомпетентната личност, историчарот Д-р Ристо Кирјазовски. Секако, ќе треба да имаат респект спрема него, бидејќи нивните пишувања во “Нова Македонија”, во рубриката “Писма” беа полни со пасуси од неговиот материјал (41 стр.) што им послужил како адјудикација и јавно денунцирање во корист на неговата досегашна напишана историја за “Егејците”, а потоа од 8.04.1994 депониран во фондот “Мемоари”, бр.Ск.4.11118 во Одделението за документација во ИНИ - Скопје. По поминот на НОФ под непосредно раководство на КПГ, цената на заблудите и на погрешните патишта мораа да се платат сега пред КПГ. Тоа беше цената на сјајот и бедата на нашите “возвишени” цели што ги пропагираше НОФ, а секој обичен човек може да си претстави во каква положба беше по Резолуцијата на ИБ секој Македонец, кој беше член на НОФ, НОМС и АФЖ. Сега НОФ, од револуционерна сила, која се опираше на

традициите од претходните националноослободителни борби, не натера (Тито и Захаријадис) да им ги предадема сите македонски војници и пред нашите очи од формираниот ГШ со ниеден Македонец, а сите ново мобилизирани Македонци да заминуваат длабоко во пределите на Грција, требаше да им ги остваруваме задачите на ГШ на чело со Маркос и со тоталните насилни и незаконски мобилизации да извршиме пустош по македонските села, та дури во тогашната НР Македонија (особено во Скопје) од луѓето кои бегаа од злото - беа испраќани во преградките на смртта со паролата “Сега или никогаш!” - кое претставуваше чисто осакатување на македонскиот ум, да ги праќа луѓето во револуција, покриени во камиони со церади: “виа Скопје”- Грамос. Сето тоа траеше до март 1948 кога им беа земени и малите деца од преградките на мајките, за и нив да ги направат војници на ДАГ, да ја опустошат македонската куќа.

КПГ ЈА ИЗМИСЛИ КАТЕГОРИЈАТА ЗА САТИСФАКЦИЈА НА СИТЕ ОНИЕ КОИ КАКО ЧЛЕНОВИ НА НОФ И ПОМОГНАА ДА ГИ МОБИЛИЗИРААТ МАКЕДОНЦИТЕ, ГИ ПОСТАВУВАШЕ ВО ЕДИНИЦИТЕ НА ДАГ, КАКО ОДГОВОРНИ ЗА “СЛАВОМАКЕДОНЦИТЕ”. СМЕШНО-НЕЛИ? ТОА СЕ СЛУЧИ ЗА ПРВ ПАТ ВО ИСТОРИЈАТА

НА ВОЈУВАЊЕТО, А ЗОШТО ТОА ГО ПРАВЕШЕ НЕ Е ТЕШКО ДА СЕ РАЗБЕРЕ.

Таквата сурова пропаганда што го имаше доведено македонското население, небаре го имаа доведено во одмазнички транс и со тоа ние, Македонците, не можевме да ги видиме (осетиме) наменетите сигнали на зоната на ужасот, кое се беше планирано против нас.

Од друга страна, грчката држава ги донесе и законите за да не може никогаш да се вратиме.

Декрет “З” од 7 декември 1947 “За лишување од Грчко државјанство на сите лица кои дејствуваа антинационално во странство”.

Декрет “НА” од 24 април 1948 “Околу одземањето на пензиите на лица кои дејствуваат антинационално”.

Декрет “Н” од 20 јануари 1948 “Околу конфискување на имотот на учесниците во бандитската војна”.

Законот 2536/53 “За раселување и населување на пограничните подрачја”.

Законот 3958/1959 “Околу имотите на бегалците”.

Законот 660/1977 “Околу репарацијата и сопственоста на бегалците”.

ОТКОРНАТИ ОД МАКДОНИЈА ПОД ГРЦИЈА

И на крај, Грчката влада во 1985 година го донесе последниот Закон бр.1540, со кој се решава прашањето за враќање на имотите на политичките бегалци. Но, овој закон се поврзува со Уредбата

на Министерството за јавен ред и Министерството за внатрешни работи, бр.106841, од декември 1982 на Грција може да се вратат само “Грци по род”. Со овој акт Грција правно ги нормира фактичките дискриминации спрема нас. Македонците, а зачудува фактот дека пред светот како да немаме факти и аргументи дека сме постоеле и - дека постоиме.

Што значи, како резултат на сево ова, ќе мораме дури по половина век да тргнеме од многу пониско скалило отколку што некогаш сме биле. Сите откорнатици од Македонија под Грција, долго живееме под пропагандите на стерилните и непродуктивни советувања и трибини. Сега многу нешта се изменија, познати се многу елементи на трагедијата, но не треба да зборуваме, дека уште има живи учесници на ДАГ, кои од самите Грци беа пофалувани за херојската борба. Никогаш не се слушна од воените и политичките стратегии дека ги анализирале сите петна на погубената политичко-воена тактика, туку нашата судбина се виде кога не однесоа во Ташкент и не оставија и уште толку мајки со црни шами и илјадници деца, откорнати од своите огништа, ги оставија низ Европа, без чувство на морал за да не вратат и да не преставаат пред грчката држава онакви какви што не признаа во бремето на Граѓанската војна. Такво нешто во светот да си го остават своите

соброрци и сограѓани на иста држава, не го сторија; никоја армија - ни Комунистичката партија тоа го стори само КПГ и генералот Маркос (Грк по род). Тој, кога се врати во Грција, на Атинскиот аеродром го дочека началникот на Генералштабот на воените сили на Грција и одсесрце прегрнаа. на прашањето од една новинарка од неделникот “Епикера”. Во што беше смислата на неговата борба, Маркос одговорил: “Смислата беше во тоа што ги протеравме Славомакедонците од северните краевии на Грција., Македонија, да остане грчка”. Види “Нова Македонија”, 25.02.1992. Ете зошто се бореше генералот Маркос, доселеник како колонист - мадир, во 1927 година, а ние од него се надевавме дека Синдрофос (другарот) Маркос ќе ни го реши македонското прашање.

9)

КПМ-МЕЃУ КПЈ и КПГ-ГИ ЖРТВУВАШЕ
 МАКЕДОНЦИТЕ ЛЕГАЛИЗИРАЈЌИ ЈА
 ГРЧКАТА ДОМИНАЦИЈА ВО ЕГЕЈСКА
 МАКЕДНИЈА

Македонците од Егејскиот дел на Македонија беа изневерени од грчките комунисти.

Дали САД ја дестабилизира Грција со македонското прашање.

Мутациите на комунистичката партија на Грција по прашањето за положбата и правата на Македонците под Грција.

Но, интересно е мислењето и ставот на Тито изнесено на средбата со Маклен.(Види:”Мелетес гиа тон енфилио полемо(1945-1949)-(Студиските анализи за Граѓанската војна(1945-1949) стр.336/337, статија од Јоже Пирјевиќ.ИФО371/78716/Р 4691.

Чесно е, иако по 50 години, да му се каже на македонскиот народ дека сами сме си виновни за своите постапки и мина времето кога, по потреба, секогаш некој друг можеше да биде виновен за она што самите сме си виновни.

Време е историчарите да проговорат и да не им ги кријат злонамерите низ историјата на македонскиот народ на сите самонаречени стратегии, политичари и на разни идеологизирани наивници од типот на Ворјасовци со својот инфантилизам, без чувство на почит кон илјадниците жртви на боиштата во неразумната Граѓанската војна и дури уште и ден-денес да имаат смелост да не советуваат да живееме во еден конфузен оптимизам и дека сме требале да го почитуваме Захаријадисовиот завет (комунистичко ветување: За обединета Македонија, што ни го дал токму во грчот на

ликвидацијата на ДАГ. А зошто го сторил тоа Захаријадис, го разбира секој разумен човек).

Тоа се само најеклатантни примери од кои може да се поткрепитезата за развојот и падот на НОФ. Преку целиот период на Граѓанската војна сосема добро беше позната политиката на сите грчки раководители спрема НОФ: “Зборувај благо, ветувај, а носи долг стан” и, како крајна цел на стратезите и наредбодавците, овие луѓе (НОФИТИТЕ и АФЕЖИТКИ) да го претворат пред сопствениот народ како воен барабанџија, само да им ги обезбедуваат воените резерви. Така, раководството на НОФ, вклетено меѓу двете моќни комунистички партии (КПЈ и КПГ), диригирајќи спектар од желби без визија за исполнување на татковиот долг спрема сопствениот народ. Тие му препорачуваа на сопствениот народ “Смрт или слобода” во оваа т.н. “Света војна”, односно Револуција за социјализам, а такви признаци таа војна немаше и не можеше да ги има, бидејќи 90 отсто од учесниците на ДАГ беа насилно мобилизирани и учеството на грчкото население не беше поголемо од 4 отсто од вкупното население на Грција. Тоа го потврдуваат сите аналитичари на Граѓанската војна во Грција.

И, како доказ, по се изгледа, успешно е оценет потегот за умислено вовлекување на македонскиот народ под Грција во оваа

злокобна прегратка на смртта и прогонот се до ден-денес. Кога раководството на НОФ, ќе свати дека проблемите се далеку повеќеслојни и посложни и од сопствениот народ направија жртви на туѓите идеолошки системи, се најдоа пред “комунистичката правда” во Сибир.

ТАЈНА ЧУВАНА ПЕТ ДЕЦЕНИИ-ИСТОРИЈА БЕЗ ДЕТАЛИ, БРАНЕТА ПРЕКУ СИНДРОМОТ НА МОЌТА, и со умислено историски маскирање.

Тајна, чувана пет децении, и да не знае човекот кои се виновниците, тоа е сурово за секого, кога живтниот век ќе му биде покорен пред стравот на сопствената историја и да не може да си го докаже своето историско наследство.

За оваа немилосрдна вистина, иако по 50 години, во својот фељтон историчарот Кирјазовски со право на КПП ќе и забележи: “И, на крајот, со огорчување и револт можеме да констатираме дека двете комунистички партии на Грција не само што не ги зедаа под заштита своите соборци Македонци кои, заедно со Грците, се бореа и крвареа кои поради заедничките идеали го проследија, не само што не се спротивставија на погорното решение (се мисли на Законот 400/76) на Владата на Папандреу, туку го оценија позитивно.

И овој пат Македонците од Егејскиот дел на Македонија беа изневерени од грчките комунисти”.

Се поставува прашањето: Зошто отсекогаш КПГ бараше суров закон против сите членови на НОФ, АФЖ и НОМС? Или, дали ова беше последна изневера од грчките комунисти, што ја наведува историчарот Кирјазовски, или тие тоа го правеа со еден обмислен и до ден-денес план?

ПРАВАТА НА МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА

Ако на презентираниите факти во весникот “ЗОРА” - Сobotско, објавени во “Нова Македонија” од 8 април 1995 година им пријдеме без сомневање, тогаш пред нашите очи излегува уште една ноторна вистина - а тоа се факти од нашите луѓе, кои останаа на предедовите огништа и достоинствено се борат за опстанок како Македонци - тогаш ќе се увериме дека тоа се несоборливи факти за тоа каков однос имала и има сега КПГ спрема нас Македонците. Во оваа статија ќе видиме како на грчки начин се би требало да биде во “Одбрана на националните грчки интереси”. Во статијата се вели: “Според КПГ за Леринско: САД ЈА ДЕСТАБИЛИЗИРААТ ГРЦИЈА. По повод средбата на вицеkonzулот на САД во Солун Дејвид Сулер со раководителите на Виножито во Лерин, Окружниот комитет на КПГ за Леринско издаде соопштение, во кое ги осудуваат САД “за

дестабилизација на Балканот со нивната империјалистичка политика “подели па владеј”. Делови: “Како класичен случај на различно искажување, лицемерие и непринципиелност, ќе го спомнеме неодамнешното соопштение на Окружниот комитет на КПГ на Леринско (чиј делови беа објавени и во весникот Ризоспатис), по повод средбата на вицеkonzулот на САД во Солун г. Дејвид Сулер со раководителите на нашето движење во Лерин. Тоа е случај, кој ги бодеше очите затоа што КПГ е партија, која им ветуваше на Македонците од рамноправност па се до самоопределување. Факт дека КПГ ги истакна овие ветувања со цел да обезбеди сојузници за време на Граѓанската војна, со познатите последици, а потоа не ги одржа нив и стаса до таму да го негира нивното постоење, ни дава право оваа партија да ја определиме како партија со злосторничка нечовечност”. Понатака се вели: “...На крајот еве еден карактеристичен дел од документите на КПГ за да се потсетат господата од раководството во Лерин, за составот на КПГ, тогаш, кога таа беше максимално и вистински револуционерна: “За малцинствата: Организирање масовни организации кај секое национално малцинство (Македонци, Турци, Албанци, Евреи и др.) и сполтување на антифашистичките сили во нив...”, а во поглавјето за македонското прашање се вели: “...ја

довршуваат (владеечките класи) нивната тиранска политика со најнечовечно терористичко задушвање на правата на националните малцинства, што живеат во Грција, а во прв ред на Македонците. Неограничената одбрана од страна на КПГ на правата на Македонците ја претставуваат како “национално предавство”. (Одлука на 6 Конгрес, 1935; “Комунистички Преглед” бр.2,3/1936).

Ако денешните господа од раководството на КПГ намаат храброст да се судрат заради “правата на Македонците”, барем нека не зборуваат за борба за човекови права, и нека не се заплеткуваат во “...најнечовечкото терористичко задушвање на правата на националните малцинства, што живеат во Грција, во прв ред на Македонците”.

Но, добро е, денешните комунисти, да се присетат и на следното: На 8.јули 1945 година-Органот на ЦК на КПГ “Ризоспастис” објави статија под наслов “Вистината за Славомакедонците”. Во статијата, меѓу другото, се вели дека македонската нација има свои обичаи и нарав, своја историја и дека националната свест ма Македонците е доста развиена.”

Ете, со оваа последна верификација, излегува на јавен очиглед континуитетот на КПГ по овие прашања. Меѓутоа пак преку фактите, се гледа и идеолошкиот активизам во македонската

историографија, како се изразува тој во историски македонски позитивизам

Нашата историографија (од поданички тип) беше таа, што успеа да го натера (преку едукативниот систем) целиот македонски народ да ја прифати одговорноста, затоа што правеше и за тоа што се случи во Граѓанската војна (дека НОФ раководел со военополитичката ситуација). А со тоа ги ослободи вистинските стратегии и проектанти за нашиот македонски геноцид не само од историска одговорност, туку и од сомневање. На крај, би било редно да се постави и прашањето: Како гледаа (ат) историчарите на становиштата и дејанијата, што ги имаше КПМ, кога пред очи и беше жртвуван сопствениот народ; или беше само мост меѓу КПЈ и КПГ?

МАКЕОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА НИЗ ИСТОРИЈАТА НА ДАГ И НАЦИОНАЛНО-ПОЛИТИЧКИТЕ ИМПЛИКАЦИИ ОД РОБУВАЊЕТО НА НОФ КОН КПЈ И КПГ. ДАЛИ ЗА ИСТОРИЈАТА ОСТАНУВААТ ОТВОРЕНИ СЛЕДНИТЕ ПРАШАЊА?:

Дали ние Македонците, ако по Втората светска војна, не влегувавме во сенароден фронт преку организацијата НОФ (формирана во Скопје на 23 април 1945 година при ЦК на КПМ/ КПЈ) ќе ја препуштевме историската шанса во разрешувањето на македонското прашање во Грција?

Како пред овој тежок оклоп на историјата да ја согледаме трагичната грешка, нашето бегство од историјата и откривање на полавеконните заблуди?

Кој, всушност не мобилизира и со каква стратешка цел ја оформивме НОФ (сенароден фронт) и тргнавме во оружен отпор, а ја отфрливме алтернативата која неби била помала славата, ако непријателот го победевме со не напуштање на вековниот стремеж сопствено парче земја?

Зошто сме се натопориле со оружје за време кога уште не почната Граѓанската војна?

Дали опцијата на воен отпор беше наша стратешка цел или на тугинците, организирана преку идеолошките активисти (оперативци на стратешки задачи) со поданичка свест кои по полавек не принудија да водиме комфортабилна политика спрема извршителите на геноцидот наш?

(10)

НАД МАКЕДОНЦИТЕ ВО ТОЈ НОВ ПОРЕДОК
КПГ СТАНА СЕМОЌЕН ГОСПОДАР, А
ПОСЛЕДИЦИТЕ СТРАШНИ. ВО ТОЈ НОВ
ПОРЕДОК, ВРЕДНОСТА СЕ МЕРЕШЕ СО
ДАВАЊЕ ЖРТВИ И ВАЖЕШЕ ПАРОЛАТА: “
ОЛА ГИА ТОН АГОНА- ОЛА ГИА ТИ НИКИ!”
(СЕ ЗА БОРБАТА-СЕ ЗА ПОБЕДАТА!).

Дали ние, како народ преку таквата опција бевме интелектуално и воено политички способни да го сочуваме територијалниот интегритет на Македонија под Грција и компактоста на македонското население по Втората светска војна? Кога големите сили по делата на свери на влијање, ставот им беше:”Политика на статус КВО “.Кога меѓународните државни граници на Грција и Југославија истовремено по Втората светска војна станаа и воени граници на двата табора?

Дали со таквата стратешка цел, на НОФ и не сме ја лоцирале војната (спрема измисленото сценарио на “Пекол и изгорена земја”) во регионот кои на тугинците им беше како главна цел-етнички да го преуредат и да ја закрепат граничната линија на железната завеса по меѓу двата табора?

Ако во историјата нема “Ако било”, ами има “Како било”, тогаш и во тоа е нејзината врвна мудрост.Но, во оваа анализа можеби за оние “Чуварите” на “Историјата за Егејците”, кои уште велат,дека немаше друга алтернатива, остана едно, навистина сериозно и тешко прашање:”Ако би било”.Дали ако, од демократските сили на Грција, Граѓанската војна би била лоцирана во други делови на Грција.и се разбира да ја немаше предходница на НОФ раководена од КПМ/КПЈ, ќе ја доживеевме таквата масовност (принуда) и таквата катастрофа?

Прашањата се толку чувствителни и набиени со емоции, па дури и во овој миг кога ќе помислиме да му пристапиме со еден конструктивен став ,кон тајните на црнитата од минатото, се соочуваме со жестока реакција на поедини идеолошки активисти ,кои и ден-денес се против секаква корекција на историјата,изигрувајќи ветерани низ туги војски грконосталгичари (Ворјасовци), а од сосема јасни цели, сега се декларираа како југословеноносталгичари и само тие знаат зошто...Можеби, сите овие противречја, најмногу се должат на тоа што нашата историја пишувана под цензурата на комитети за арбитража со историската вистина и по полавек не смогна да ги открие корените на злото и мрачните тајни на геноцидот наш и со тоа бевме одвлечени во некаква мистификација, односно цинизам, обмислен за истуркување на фактите во корис на дневната политика.

Од историјата знаеме, дека сите успешни или погубни војни, секои цивилизиран народ преку критичкиот суд на историјата има дадено историска оценка, па време е и македонската историографија да го разреши тој политички рубукон за да остави поука за иднината, бидејќи специфичната функција на историјата е токму, истражувањето на тие причини.Ако земеме во оглед, дека ни еден тема во Грција не беше толку

релевантна во текот на столетието и остана толку жива колку; освен како да се сотрат Македонците и присвој Македонија. Ние Македонците одамна требаше да си ги избришиме илузиите, дека некои друг ќе биде повеќе заинтересиран за нас и токму на тоа се должи успехот на елинизмот. На феноменот на нашите делби, неединство и поданичката свест. Дали нашата стратешка цел ја имаше истата функција да строри се за да не се напушти прадедовото огниште, оти тоа пред светот ќе биде и конечен документ за национален пораз. Сведочењета на настаните во три и полгодишната Граѓанска војна ни ја потврдуваат старата вистина дека војната не беше никаква случајност, дека идеолошкото насилство, бруталните мобилизации над Македонскиот народ, кој даде се од себе, а за возврат да добие смрт на своите синови, доби прогонство и разурнување на своите огништа, да не може, се до ден-денес да им запали свеќа на своите синови и браќа кои загинаа. Па зарем тоа, нели е добросмислен политичка акција.

Политичката трагедија на НОФ. Дали во три и полгодишната војна НОФ имаше своја автономна програмска цел или еволуираше спрема интересите на тугинците и зошто? Првиот период на време од 23 април 1945 година кога беше формирана и раководена од КПМ/КПЈ, до 21 ноември 1946 година програмската цел и

беше:НОФ, да се бори за извојување на националните права и правото на самоопределување на Македонците под Грција.Овоа е период кога дејствуваше надвор и независно од КПГ и беше раководена од КПМ/КПЈ (Види:Кирјазовски 1995/10).Нема сомнење, дека оптималната стретешка цел на НОФ(КПМ/КПЈ) им беше да ги опфати тотално сите Македонци под Грција и ги стави во функција на сенародниот фронт за реализација на програмската цел.Но, се поставува прашањето:

Ако таквата стратешка цел ја прифативме како грижа од КПМ/КПЈ,тогаш, зошто само за неполни три месеци,овие највисоки тела на Југославија беа против паролата:”Да го свртиме оружјето кон Солун”, односно:”На Солун,не на сремскиот фронт!?”.Тие македонски војници,беа немилосрдно казнети И ликвидирани.Тоа го направија против сопствената армија “Титова”, знаејќи ги последиците од поделбата на свери, а сега по три месеци, од кои интерес го правее спрема Македонците под Грција?

Ете зошто е апсурд во историјата, кога од една се оди во друга крајност и затоа е повеќе од јасно, дека формирањето на НОФ, беше уште една НОВА БАЛКАНСКА ЗАБЛУДА.Така избраната елита на НОФ, навистина уште во почетокот оствари завидни резултати, а тоа говори дека кај македонскиот човек беше допрено исконското

национално чувство. Во тој период на време до 21.11.1946) НОФ, според непотполни податоци беа организирани: 5 окружни, 10 околиски, 3 градски и 32 реонски раководства со 120 професионални кадри на НОФ, АФЖ и НОМС. На целата територија на Егејска Македонија беа организирани 220 села, функционираа над 170 селски и градски организации, во кои членуваа 4.823 младинци и младинки во НОМС и 2201 Македонки и Влаинки во АФЖ. Во подрачјето на Вичо, во август дејствуваа над 100 борци, во Централна и Западна Македонија дејствуваа околу 500 македонски партизани на НОФ. Тие беа распоредени на Кајмакчалан 200, на Пајко 80, на Вичо 130 и на Грамос 80. македонските партизани беа оформени во групи од по 10-15 и во одреди до по 40-50 борци. Покрупна формација беше формирана само во Воденско до баталјон. (Кирјазовски 1985/143).

Ова покажува, дека веќе е створено локалното жариште на идната војна, но дали елитата на НОФ како македонски фактор можеше да се носи со барањата и целите на сенародното национално ослободително движење за обединета Македонија? Ке можеше ли македонскиот субјективен фактор, сега по Втората светска војна, да се соочи со многуте сложни проблеми, што ги создаваа внатрешните и надворешните фактори?

Ќе беше ли во состојба да ги процени нивните сили, стратешките интереси и планови и врз основа на тоа да ја гради својата политика, стратегија и тактика? Но, се поставува прашањето: Зошто КПМ/КПЈ го охрабруваше се подлабокото воено ангажирање на НОФ во Грција, кога знаеше дека во тој период на време беш склучен договорот во Баркиза и со таа спогодба левите сили му ја имаа предадено власта на десницата. И, кога уште се знаеше и Московскиот договор меѓу Сталин и Черчил во октомври 1944 година, дека Грција подпадна под сферата на влијание на Велика Бритања и САД. Ние Македонците, можеби не знаевме за постоењето на политика на “Статус КВО”, но како можеле да не знаат КПМ, КПЈ и КПГ? Но, од друга страна зачудува изјавата на Маршалот Тито, дадена во Москва на “Њујорк Тајмс” во која вели: “...Ако Македонците од грчките области изразат желба да се обединат со другите Македонци од Југославија, ќе ги почитуваме нивните желби...”. Но, како да се протолкува оваа изјава кога самиот Тито на средбата на 15 септември 1944 година во Белград, по меѓу него и Стериос Анастасијадис (член на ПБ на ЦК на КПГ), Тито го изнесе следниот став: “Југославија нема никакви претензии кон Грчка Македонија и целата кампања (околу обединувањето) нема ништо заедничко со неговото мислење... Можете да му соопштите на

грчкиот народ дека тој нема никакви претензии за грчка Македонија. Прашањата за границите се меѓународни и не треба да се брза со поставувањето на тоа прашање.”

А еве што за ова вели историчарот Д-р Иван Катарџиев во својот фелтон во “Н.М”.од 1.10 1994г.”-”Македонското национално движење и територијалниот интегритет”-ГРЕШКИ ВО ПОСТАПКАТА ЗА ОБЕДИНУВАЊЕТО:Сосема нереално беше да се бара обединување на другите делови на Македонија во рамките на Југославија, а вардарскиот дел да се прогласува за пиемонт на обединувањето.Во НОБ постојано е присутно прашањето за обединувањето, но дали поради отпорот пред се од Англија можело да се направи неште повеќе од тоа што енаправено?”

Во овоа катастрофално сценарио, злото да биде поголемо, сега македонскиот човек под Грција, од идеолошките активисти на сенародниот фронт е предупредуван:”Ако не си со нас, Ти си фашист и против нас!”Во тој матен временски период се преплетсваа новите и старите термини и доаѓааво судир и нејасноти.Тука беа и конфузните околу обединувањето на Македонија, Балканска федерација, Конфедерација, Автономија и на крај за сецесија и.т.н.Секако сите тие контрадикции не беа само академски и термилошки, зошто противното толкување не беше прашање на вистината, туку политичко

средство за спекулирање или зачувување на идеолошката активност. Аргументите беа излишни пред таквата идеолошка бруталност на тугинците. Лозинката “Лесно ќе биде...” и навистина се случи со нас Македонците кога преку агитацијата на НОФ, ни се внесе како сопствен мит за воената сигурност и тоа исклучиво без вербалните ветувања и упорно неприфаќање на реалноста на мигот во кој живеевме. И ете зошто проектантите на геноцидот им успеа стратегијата “ќе биде лесно со нас Македонците”. По ова, во поход против Македонците, со најголема жестокост беа ангажирани најцрните оружени банди и целокупниот десничарски печат и другите средства за информирање. Грчките обвинителства и истражните органи ги обвинуваат Македонците, дека тие биле бандити, предавници, авантуристи, сеционисти и крипто фашисти. Грчката влада настујува потфатот на НОФ, АФЖ и НОМС да го озакони со цел да ги уништи Македонците, како физички, така и духовно да ги деградира преку донесените закони: 4124/45; 753/45; 453/45; 43/45; ТОД/45; Декретот Г/46 И други. Но, како што се гледа, дека сите овие закони се донесени пред да почне Граѓанската војна (31.03.1946 година е почеток на Г.војна).

(11)

ОД ИДЕОЛОШКИОТ АКТИВИЗАМ, ИЗЛИТЕНИТЕ ИДЕАЛИ И СИНДРОМОТ НА МОКТА, НА МАКЕДОНЦИТЕ ПОД ГРЦИЈА МУ ДОНЕСОА СКРБ, СТРАВ И ВЕЧНА РАЗДЕЛБА СО РОДНИОТ КРАЈ

Но, трагедијата е во тоа што политичките решенија се донесуваа во Белград и се до денес историографите на КПМ/КПЈ, не преземат одговорност, сакаат да останат молчаливи, бидејќи исходот на настаните се покажаа дека формирањето на НОФ, беше најголема грешка во историјата и развојот на македонската нација и затоа е нејасен, не објаснив, премолчен и во корист на дневната политика, туркајќи го проблемот надвор од интересите на матичната историја на Македонците во некаква посебна филозофија на “Историја за Егејците” во која националниот пораз го воспеваме како победа и се бранеше за овие 50 години со синдромот на моќта, а сета вина е посочена на членовите на НОФ. Зошто? Тоа уште еднаш потврдува, дека во историјата за Македонците под Грција, со политичка умисла запретани се уште многу тајни за извршениот геноцид и за навек напуштените огништа. Оти едноставно, не можам да сватам како македонскиот проблем би можел да се реши со оружена сила. Вториот временски период на НОФ

е од 21 ноември 1946 година, се до 23 декември 1947 година кога се формира ПДВ (Привремената демократска влада) на Грција.Првото соочување со националниот пораз на НОФ.Овој временски период не претставува само гордо потклекнување на НОФ, туку и политичка трагедија.Сега настана една деликатна рамнотежа помеѓу НОФ и КПГ и КПЈ и се очекуваше само ефектот од големиот стап спрема НОФ од КПГ за ненаучената лекција. Зошто сега КПГ бараше суров закон против сите членови на НОФ?Што значи, за НОФ беше и поуката од КПЈ, спрема логиката:Ако една управа е создадена (наложена) од политиката, таа секогаш ќе биде слуга на политиката.Почна да се спроведува ригорозната политика која непризнаваше противници и така стотина политички и паметни кадри се поминати низ чистилиштето како “Најголеми Македонски синови”, а потоа фрлени како “Предавници на македонството”.Сурова правда.Сега КПГ, преку овие НОФИТИ, посака народот да го натерат да гледа како на единствен и вистински претставник на Македонците е КПГ, а сите други се предавници,или помали Македонци и што е најважно да го натерат целокупниот народ да ја прифати одговорноста за да даде се од себе, и за се поголем потик за локалната сцена на разулавениот ритам на огнот.За да по војната бидеме сите заслужни, никој не виновен, а всушност, се беше

поинаку, и проблемите се далеку повеќеслојни и посложни.

На 14 октомври 1946 година, меѓу КПМ/КПЈ и КПГ во Белград е постигната согласност за обединување на грчките демократски сили и силите на НОФ, односно за ставање на сенародниот фронт (НОФ) под непосредно раководство и контрола на КПГ. Спогодбата, наводно произлезе и ја наметнаа стратешките интереси и планови на Советскиот Сојуз и на Југославија што ги прифати раководството на КПГ. Присутни: Александар Ранковиќ; Милован Ѓилас, Лазар Колишевски, Цветко Узунов и Паскал Митровски. (Види: Кирјазовски 1995/204)

На 21 ноември 1946 година, спогодбата ја спроведоа преставниците на Југославија и Грција т.е на КПЈ (Иван Караиванов) и претставникот на КПГ и Јоанис Јоанидис) и со тоа програмската цел на НОФ се смени и сега се прокламира дека ќе се бори во борбен сојуз со грчкиот народ и ќе се бори за спасување на македонскиот народ од физичкото уништување, односно за целите и задачите на КПГ. Но по таквото “Обединување”, не треба да се заборава дека за многу Македонци проработи и кадровската метла. По ова дојде и времето на неподобните и непожелните. Значи со ова се потврди дека програмските цели на НОФ не беа автономни со македонски стратешки фактор, туку сме биле турнати во реализација на туѓи интереси,

па тогаш се поставува прашањето: Со каква сигурност сме го повикувале народот на револуција како продолжение на нашиот светол Илинден? Дали таквата “Братска” тактика на тугинците имаше крајна цел да македонското прашање дојде до македонско-македонско предавство, односно катастрофален судир? Зошто предавство? Затоа што сега од Македонците беа создадени грконосталгичари И југословенски носталгичари И не зедаа во игра од една страна КПГ и од друга КПЈ, а од трета жестоко не прогонувааше

Атинскиот режим-легитимната власт на грчката држава. што знач, сега против Македонците беше вклучен комплет грчкиот етнички инжењеринг.

НОФ како елита формирана од КПМ/КПЈ, досега ја исполнуваше нивната програма, а од сега исклучиво ќе ја исполнува само програмата на КПГ, со која ќе и ја обезбедува нејзината моќ, како на семоќен господар над Македонците. и совршено така стана. По извршените тотални мобилизации над Македонците, КПГ ја измисли категоријата “Одговорни за Славомакедонците” И како сатисвакција сите членови на НОФ во редовите на ДАГ ги поставуваше за такви одговорни. Сега како основна задача од КПГ на НОФ и беше наложено со приоритет; од Македонците да направи идеолошки војници за полесно да ги приклучи во

катастрофалното сценарио на Граѓанската војна. Сега верноста на НОФИТИТЕ се мереше со (само)жртвувањето и вежеше паролата:”Ола гиа тон агона, ола гиа ти ники! “(Се за борбата-се за слободата!).

Всушност, се покажа дека ролјите на НОФИТИТЕ биле изигрувани, а не играни.На НОФИТИТЕ им се чинеше дека играат јуначки ролји, тоа го пренесуваа и на обичниот човек кој се до 1945 година македонскиот народ под Грција имаше цврсто духовно и национално единство.Постарите Македонци и нивните деца живеаа со исти дух; да го негуваат македонскиот национален идентитет и да бидат единствени.Тој наш обичен човек, сега верувајќи на тие наши НОФИТИ во паролата:Сега е момент...”, се покажа повеќе од херој, но на крај беш оставен по светот.Во “Името на народот!”, тој збор беше задолжителен дел од политичкиот вокабулар, мотив и алиби за многубројните идеолошки превирање и воени цели.Тоа се случи за прв пат во историјата на војувањето и денес секој си го поставува тоа прашање:

“Зарем било возможно, само од едно село да загинат во единиците на ДАГ толку лиѓе од исто село? А, пак што е како доказ ,дека нема село кое не даде од 60-100 жртви.Но, ете тоа се случИ и што е најважно за Македонците остана; неразбирливо И несфатливо,затоа што не се

објеснети: Ни херојскиот македонски воин низ историјата на ДАГ, ни национално политичките импликации; за нас Македонците што значеше робувањето на НОФ кон КПЈ и КПГ.

Третиот временски период на НОФ е кога по 23 декември 1947 година се до ликвидацијата на ДАГ, кога НОФ ја прифати програмата на ПДВ (Привремена демократска влада) по националното прашање: ”Признавање на целосна рамноправност на националните малцинства И на нивните слободни национални активности” (Види: АЕ: 179/47).

НОФ потпирајќи се кон КПЈ или кон КПГ, напуштајќи ја едната или другата и безрезервно спроведувајќи ја нејзината политика, придонесе да ја изгуби својата самостојност. Трагајќи по таа нишка на судбината наша ни покажува колку била препуштена во туѓи раце на одредени личности, кои навистина низ целиот тој период за нас Македонците ни ја пишуваа црната страница на црвената книшка, во отсуство на македонскиот фактор. Сага, КПГ измисли нов поредок, своја филозофија за сите НОФИТИ: ”...за сега треба да се успие нивната будност, да ссе пројави грижа И внимание спрема нив...” Сето тоа се правеше со умисла преку колективното замолчување на свеста над Македонците. Стратешки беше отстранувано тимското ангажирање на колективниот ум и уништуван преку манипулациите што значи

Граѓанската војна, беше прерасната во полигон на кој од една страна големите сили си ги одмеруваа силите и оружјето, а комунистичките партии своите идеологии над обичниот голорак македонски човек.

Овој долг период на неизвесност, претставуваше еден облик на ПОСТОЈАНО ИСЦРПУВАЊЕ НА МАКЕДОНСКОТО НАСЕЛЕНИЕ СЕ ДО НАЈБРУТАЛНИОТ ЧИН СО ОДЗЕМАЊЕ НА МАЛИТЕ ДЕЦА ШТО И ДЕНЕС ОСТАВИ ЛУЗНИ ВРЗ МЛАДОСТА НИВНА. Тоа беше катастрофичен национален чин, со што конечно беше обезмакедончена Македонија под Грција. Вистинската вина пред историјата треба да ја носиме во поголемата мера само ние Макеонците!

Таквото сеќавање на вистината, од ова кривулкање низ нашето паметење низ измешаната историја, главната причина за нашата судбина треба да ја бараме во нас, што ние Македонците не се организираме и не се изборивме да го задржиме нашето опстојување како интегрален дел во грчката држава и тоа требаше да ни биде единствена алтернатива.

Ако вековниот од на нашите предци низ историјата беше кондензирана максимата: ”Свиткај ме, но нема да ме скршиш!” и го издржаа турското ропство, ние под тугите пропаганди во Граѓанската војна ја прифативме како начело кое

никаде и никогаш неприменетата максима во националната историја:”Скршине, но нема повеќе да ме виткаш!”, си го изгубивме огништето со годото (Само) жртвување, но И останавивме документ за национален пораз, оти денеска не е случајност дека политиката калкулира со таквите реални состојби, па дури и за името.Но, ако сакаме да резимираме за животот и борбата во служба на КПЈ И КПГ, од бегството по Граѓанската војана, за нашата “гордост” не стоеше ни нацијата, ни политиката, ни идеологијата, тоа беше бегство од смртта.По ликвидацијата на ДАГ од КПГ и од генералите “наши” добивме билет во една насока и тоа само ние Македонците.Па зарем тоа не беше обмислена политичка акција за да не остават по светот, а тие да се вратат на своите огништа.Зошто тие генерали (Гусиас, Маркос, Вландас и др.) кои не водеа во битките за освојување на Лерин, Воден, Сobotско, Негуш, Грамос И т. н,не не вратија и да не претстават какви што не познаваа и не пофалуваа на боиното поле?

Денес, секој воин на ДАГ си го поставува прашањето:

Која комунистичка партија на светот, тоа го направи со своите членови што гинеа за нејзините цели?

Кои генерали ја оставија армијата по светот, а тие се вратија како херој?

Зошто И ден-денес наследниците на КПП, се плашата да му ја кажат вистината на грчкиот народ историјата на ДАГ, таква ,каква што беше и која претставуваше еден историски непобитен идентитет за Македонците во Грција?

Но, што е најтрагичното, дека човекот кој се викаше воин на ДАГ, кој беше мобилизиран во Граѓанската војна од нашите НОФТИ и тие не оставија по светот, а тие се вратија во Југославија, односно во СР Македонија. Секако со почести. Борците и илјадници (одземените деца, стари немоќни родители што ги изгубија своите чеда) останаа по светот со колективен статус на “Грчки политимигранти” во разни логори исчекувајќи го крајот на животот.... Ете зошто годините на Граѓанската војна, беа време на македонската “гордост” во рацете на тугите политичари. Зашто И говорат овие факти. Дали сите овие дејанија на стратезите ја постигнаа својата цел? Исходот на настаните покажува: ДА. И затоа бев обземен од неодоливата желба да покажам како беше во реалноста, а не како што е прикажана во нашата историографија.

Ќе се согласам со “чуварите” на нашата “Историја за Егејците”, само тогаш, кога ќе ми предочат поуверливи факти од овие што ги користев јас. Оваа истражувачка студија, не сакам да се свати како судски процес пред историјата, но тоа е документ за горчливиот вкус на полавековното

идеолошко робување. Таа лекција многу мина ја научија, но многу мина И не ја научија и се уште многу инфантилни Ворјасовци не ја разбират.

Верувам, дека овие две мои книги: ”(Само)жртвувањето на Македонците под Грција” и ”Идеолошкиот активизам над Македонците под Грција” е можност да бидат скромни прилог во сменоста на генерациите да се создаде сопствен и колку е можен поразумен суд за Македонците под Грција, за да и тие луѓе се најдат во интегралната историја на македонскиот народ. Без да имам особени научни претензии, моето иследување е засновано врз еден стремеж да им се каже на младите луѓе вистината за Македонците под Грција. Оти ние Македонците (во отсуство на интегралниот фактор) дозволивме во Граѓанската војна (1945-1949) да доживееме сила врз сила од КПГ и КПЈ и со тоа ја обезмакедонцивме Македонија под грција. Ние! Ние, Македонците дозволивме да бидеме:

Еден голем дел жртви:

Еден дел извршители (под туѓи идеолошки замки) и Најголемиот дел (гледано интегрално од целокупната етничка Македонија) полавековни набљудувачи: за народот што ни се ретчи и просторот што ни се тесни .

На крајот од овоа иследување, сакам да кажам дека ги почитував аргументите и не сакав да ја измислувам историјата. Сакав само да ја

изразам длабочината на трагедијата на Македонците под Грција, која уште се држи во тајност.

ФАКТ БР.1)

На 5 мај 1949 година, Ф. Меклеан, се сретна со Тито Во Белград. Меклеан по директива на британската влада побара од Тито гаранции за еден решителен пресврт на Југославија спрема ДАГ, со возврат доделување на економска помош од западните земји. Тито на Меклеан му призна дека Југославија во минатото ја помагал ДАГ, но, потенцирал дека ситуацијата веќе е променета. Сепак, не може да откаже давање на азил на бегалците од Грција, на кои сега не им дозволувал да се вратат во своите формации. Тито се обврзал дека во иднина на ниеден Грк бегалец нема да му се дозволи повторно да стапи во редовите на ДАГ и нема да им дава помош на партизаните. Тито побарал од Меклеан да не биде обелоденета оваа негова обврска, бидејќи едно такво нешто многу ќе ги изложи Британците да го одржатља ветувањето, информирајќи ги само Американците. (Ф. Меклеан бил шеф на Британската воена мисија во ВШ на НОВ И ПОЈ--види: белешки 172

ФАКТ .БР.2)
 ОФИЦИЈАЛНО ПРОГЛАСУВАЊЕ НА НОФ ЗА АГЕНТУРСКА
 ОРГАНИЗАЦИЈА И СО ТОА НИ ЈА
 СТАВИЈА ЈАМКАТА

На 20.06.1949 година на состанокот одржан во една пештера меѓу селата Орово и Нивици,Преспа,во реонот „Африка,, на состанокот кој го отворил генералниот секретар на КПГ Никос Захаријадис,кој меѓу другото,го потврдил следното:„...НОФ е агентурска организација која ја пречеше реализацијата на линијаа на КПГ и со тоа му нанесе штети и непријатности на демократското движење во земјата.Во земјата Македонија дејствува и уште има корени на трите агентури:на ОЗНА,на ЈА и на Колишевски,која ги контролира првите две агентури.Сите агенти на југословенските известителни служби даваа писмени обврски дека доследно ќе ја извршуваат агентурската работа...види стр.175.

Едноставно морав сето овоа да го кажам за еден мошне значаен дел од нашата историја, уверен дека ќе биде корисно за историографијата и потребно за понатамошното проследување на историјата за Македонците под Грција.

СТОЈАН КОЧОВ